

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

SAVAŞ VE

KOMÜNİST POLİTİKA

- Mücadelenin Hedefi Doğru Konmalı
- Rojava'dan Devrim Dersleri-1
- Kapitalizm Ve Kent
- Zamlar Vergi İç Savaş
- Emperyalist Savaşa Karşı İç Savaşı Yükselt
- Gerçekçi Ol İmkansız İste

MÜCADELENİN HEDEFİ DOĞRU KONMALI

İşçi sınıfı burjuvaziye karşı savaşımında bir mevzi kazandığında, bu kazanımı genelleştirmek ve kalıcılaştırmak için emekçilerin devrimci iktidarına dek vardırırmazsa, eldekileri her zaman yitirebilir. Kapitalist toplumdaki sosyal mücadelelerin tarihi göstermiştir ki, egemenliği sarsılan burjuvazi, dünya burjuvazisinin de etkin desteği ve çabasıyla, durumunu yeniden sağlamlaştırmak için tüm gücüyle yükleneyecektir.

Sınıf mücadelesinin tarihinin bu dersi, proletaryanın, kazanımlarını güvenceye alana dek mücadelesini sürdürmesi gerektiğini gösteriyor.

Burjuvazi, ılımlı, sömürücülerce kabul edilebilir bir mücadeleyle devrilmez; kapitalist sınıf, sert, şiddetli zora dayalı bir mücadeleyle devrilir. İktidar emekçiler tarafından ele geçirildikten sonra ise devrim, ancak devrilen eski güçlere karşı en etkin, en enerjik devrimci yöntemlere başvurarak devam edebilir.

Kapitalist sınıf, halk kitlelerinin, burjuva egemenliğini tehdit eden bir noktaya gelmesi karşısında hiçbir biçimde kayıtsız kalmaz. Doğmuş olan durumu değiştirmek ve egemenliğini yeniden sağlamlaştıracığı koşulları oluşturmak için tüm gücünü harekete geçirir. Gerekirse emperyalist devletlerin desteğine başvurur. Böyle bir durum karşısında, dünya burjuvazisiyle birlikte tüm gücünü ve olanaklarını kullanmayacağını düşünmek ahmaklık olur. Buradan emek-sermaye çatışması tarihinin bize öğrettiği şu sonuç çıkar: Sömürücü sınıfa karşı sürdürülen mücadele, yarı yolda durmamalı, kesin bir sonuç alana dek devam ettirilmelidir.

Burjuvazi kendisine yönelik devrimci bir hareketi bastırmak, dağıtmak ve ezmek için güç üstünlüğüne, örgütlenme kapasitesine ve uluslararası ilişkilere sahiptir. Tüm güç ve olanaklarını en kısa sürede seferber etme yeteneğini taşıyor. İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün, kent ve kır emekçilerinin elde ettiği hiçbir mevzi, hiçbir ekonomik ve politik kazanım, burjuva egemenliği altında güvencede değildir. Burada esas olan sınıf savaşımıdır, bu savaşımın sürdürülmesi ve üst biçimlere götürülmesidir. Emekçilerin geleceği, sınıf mücadelesinin gelişimine ve geleceğine bağlıdır.

Egemen sınıfın ayrıcalıklarını yitirmesine yol açacak koşullar doğduğunda, durumu ve koşulları tersine çevirmek için göze alma-

yacağı baskı biçimi, saldırı ve şiddet yoktur. Böyle bir kritik an ortaya çıkar çıkmaz, ayrıcalıklarını korumak için çok daha büyük bir hırs, çaba ve enerjiyle harekete geçer. Yeni baskı yasalarına, politik ve pratik önlemlere başvurmadan hiç çekinmez.

Devrimci mücadele taktikleri üzerinde dururken, kapitalizmin dünyadaki nesnel güç durumunu unutmamalıyız. Burjuvazi, emperyalist-kapitalist sistemin gücünden, sürdürülen nesnel ilişkilerden güç alıyor. Emekçilerin devrimci mücadelesini sonucuna dek götürmez ve bir zaferle güven altına alamazsak varolan koşullarda şu iki durumla karşı karşıya geliriz: Ya sömürücüler büyük bir güç ve şiddetle kitlelerin devrimci hareketini ezmeye çalışacak, ya da işçi sınıfı hareketinin, mücadeleciler kitlelerin en iyi temsilcilerini ekonomik gücüne dayanarak satın alacak, onları yozlaştıracaktır.

İşçi sınıfı devrimci bir çizgide ilerleyerek hedefine varabilir. O halde elde ettiği her mevziyi, her aracı ve her olanağı emekçi sınıfın amacını gerçekleştirmek için kullanması gerekir. Bu anlayışla elde tutulan her mevzi bir mücadele dayanağı olarak görülmelidir. İşçi sınıfının kurtuluşuna bağlanmayan, ezilenlerin, kapitalizmin baskısından kurtarılmasına hizmet etmeyen, emekçilerin elindeki her politik araç her sınıfsal dayanak kaçınılmaz olarak bozulmaya yüz tutar.

Emek-sermaye çatışmasının tarihi göstermiştir ki, burjuvazi savaşımında üstünlüğü ele geçirir geçirmez, daha önce egemenliğini korumak için, emekçilere vermek zorunda kaldığı tüm ödünlere zorla ve başka yollarla geri alır. Şartlar değişince, önceki koşullardan doğan sonuçlar da değişir. Bununla da kalmaz, işçi sınıfı hareketini baskı, kuşatma ve saldırı altına alır. Egemen sınıf, etkin bir işçi sınıfı hareketinin varlığını kabullenemez. Bu savaşımında işçi sınıfı halk kitleleri politik üstünlüğü ele geçirmek ve başarılı olmak için tüm gücünü ortaya koymalıdır.

İşçi sınıfıyla kapitalistler arasındaki mücadele şu ya da bu ülkenin sınırları içinde sürse de, toplumsa bir mücadele olarak evrensel bir mücadeledir ve alanı tüm dünyadır. Kapitalist güçler, herhangi bir ülkede yapılmış işçi emekçi ayaklanmasını tüm sisteme karşı bir başkaldırı olarak görür ve devrimci halk ayaklanması karşısında dünya kapitalizmi olarak, dünya emperyalizmi olarak, yani emperyalist-kapitalist sistem olarak davranırlar. Buna karşılık, işçi sınıfı başarılı olmak için,

dünyaya işçi sınıfıyla, ezilen halklarla birlikte hareket etmelidir. Bütün ülkelerin işçileriyle en sıkı ilişki ve eylemsel dayanışma içinde olmalıdır. İşçilerin sınıf savaşımının enternasyonal birliği, emekçi sınıfın başarıya ulaşmasının önkoşuludur.

Başarıya ulaşmış, yani siyasi üstünlüğü ele geçirmiş olan emekçi sınıfın, devrimci kitlelerin görevi, devrimin kazanımlarını korumak, savunmak ve güçlendirmek için en etkin devrimci önlemleri almaktır. Yirminci yüzyılın sosyal devrimleri bu önlemlere başvurmasalar bir gün bile ayakta kalamazlardı. Sınıflar ve sınıfları yaratan ekonomik koşullar varolduğu sürece sınıf mücadelesi devam eder.

İşçi sınıfı, halk yığınlarının desteğine, mücadelesine, gücüne ve girişkenliğine dayanan ve ayaklanmanın bir organı olarak geçici devrim hükümetine dayanmadan, devrimci önlemlerin hiçbirini hayata geçiremez. Geniş halk yığınlarının devrimci enerjisini en etkin biçimde harekete geçirecek olan devrimci bir hükümet olabilir. Devrimin yönetim organının varlığı sınıf mücadelesinin sürdürülmesinin bir ifadesidir. Geçici devrim hükümeti sınıf savaşımının devrimci yöntemlerini aktif biçimde kullanarak proletaryanın tam kurtuluşunun koşullarını yaratmış olur.

Emekçilerin kurtuluşu, toplumun köklü dönüşümü, emekçi sınıfın uzlaşmaz devrimci mücadelesini gerektirir. Devrim konusu olan, devrimci savaşımın karşılanacak olan yığınların köklü toplumsal istemleri, uzlaşmayla, reformlarla ödünlere çözülemez. Ödünlere devrim hedefli mücadelenin kendiliğinden ve doğal bir sonucu olacaktır. Küçük-burjuva gruplar, mücadelenin doğal sonucu olarak ortaya çıkacak olan kazanımları, mücadelenin esas hedefi olarak öne çıkarıyorlar. Tam da burjuvazi, devrimin birçok koşulunu bir araya getirmişken, tam da bu koşulları devrime çevirmek için tüm güç ve olanaklarla bu noktaya yüklenmek gereken bir sırada, oyalama-uzmanları, kitleleri oyalayacak kendi sınırlı önerileriyle ortaya çıkıyorlar.

Leninist Parti'nin bugüne dek ısrarlı olarak uzlaşmacı sosyalizme ve burjuvaziyle uzlaşmalara karşı çıkması gelinek noktada daha iyi anlaşılıyor. İsrarın karşı çıkışın ve mücadelenin amacı, yığınları ayaklanmaya ve devrime hazırlamaktır.

C.DAĞLI

ROJAVA'DAN DEVRİM DERSLERİ-1

19 Temmuz gece yarısı saatler 01.00'ı gösterirken, Suriye ilhaki altındaki en büyük Kürt kentlerinden biri olan Kobani'de halk sessiz ama bir o kadar heyecanlı faaliyet içindeydi. Varlığını o gece ilan eden halkın silahlı gücü YPG, şehrin giriş ve çıkışlarını kontrol altına aldı. Silahlanmış büyük halk yığınları, Baasçı devlete ait bütün kurumlara bir kaç saat içinde el koydu; parti binası, adliye, karakollar ve askeri kışla. Silahlanmış halk denizinin ortasında kalan Esad'ın askerlerini tek kurşun sıkmadan teslim aldılar. Rojava (Suriye ilhakiındaki Kürt toprakları / Batı Kürdistan) Kürt Devrimi böyle başladı. Bir kaç gün içinde devrim, 3 milyondan fazla Kürt nüfusunun yaşadığı 11 farklı kente ve yüzlerce köye sıçradı.

Eylül sonunda Rojava Devrimi 70'li günleri geride bırakacak. Lenin'in, Ekim Devrimi'nin 71. günü, sabah evinden çıkıp "Komün'den bir gün daha fazla yaşamayı başardık" diyerek kar altında çocuklar gibi sevindiği bilinir. Sadece 70 gün süren Paris Komünü deneyimi yetmiş yıldan uzun süren sosyalist sisteme muazzam önemde dersler bırakmıştı. Emperyalist kapitalist sistemin Yeni Evre'sinin bölgemizdeki ilk devrimci halk iktidarı olarak Batı Kürdistan Devrimi de hayati önemdeki pek çok dersi yeniden hatırlatması açısından son derece önemli.

20. yüzyılın son on yılında, sosyalist

sistemin dağılmasıyla, burjuvazi nihai zaferini öyle büyük bir gürültüyle ilan etmişti ki, sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı küçük burjuva partiler, büyük komün günlerinden 70 yıllık sosyalizm deneyimlerinden süzülüp gelen ne kadar hayati ders varsa, hepsini unuttular ya da sessizce unutulmaya terk ettiler. Barışçıl, pasifist, parlamenter mücadele yöntemleri, aşırı muhalefet çizgisinin ötesine geçmeyen haklar ve "mevziler"e dair bir sürü ıvır zıvır; emekçi sınıfların devrimci karakterine sonsuz güvensizlik, ama burjuva sınıfın demokrasiye ikna edileceğine dair sonsuz kuruntu. Yirmi yıl boyunca devrimin en temel sorunları karşısında kibirli bir sessizlik içinde duran küçük burjuva oportünizmin şimdi Rojava'da yükselen halk devrimine karşı aynı sessiz tavır içinde ya da abartılı "selam çakma" dışında dokunmadan geçmelerine şaşmamak gerekir.

Rojava dünya devrimler tarihinin hangi hayati sorunlarına bir kez daha ışık tutuyor? En başta gelenler şöyle sıralanabilir: Devrimin zora dayalı karakterinin vazgeçilmezliği, iktidarı fethetmekle yetinmeyip bizzat parçalanması, yasama ve yürütmeyi birleştiren iktidar organı olarak konseyler, devrimin en acil sorunlarını en enerjik biçimde çözmek için bir geçici devrim hükümetinin zorunluluğu, ezilen ulus içinde ulusal demokratik görevlerin muazzam önemi, toplumsal kur-

tuluşa bağlı kadının özgürlüğü... Ve bunlara ek olarak, güncelliği bakımından önem taşıyan bir başka ders: Emperyalist savaşları iç savaşa çevirme şiarının bir kez daha kanıtlanması. Bu sonuncudan başlayalım.

Anavatan Savunusu Değil, Kendi Hükümetinin Yenilgisi

Rojava'da devrim hangi iç ve dış koşullarda boy verdi? Suriye'de ezilen yığınların isyanlarıyla başlayan, fakat giderek emperyalizmin bölge gericiliğinin dış müdahaleleriyle, iç savaşın gerici karakterinin ön plana çıktığı bir dönemde. Kuşkusuz, emperyalist müdahaleden bağımsız içinde komünist parti ve devrimci grupların bulunduğu bir cepheden yürüyen isyan da var. Ancak gerici iç savaş cephesi, hem silahlı güç, hem merkezi kurumlaşma ve hem de diplomasi alanında daha etkin konumlar elde etti, böylece ezilen yığınların haklı isyanlarının üstüne, gerici bir şal örtüldü. Bu somut durum her an değişebilir, ancak verili durumda bu, Suriye'deki iç savaşı, bir yanda emperyalizm, diğer yanda gerici Baas diktatörlüğünün bulunduğu bir savaş haline getirdi.

Leninizmin savaş karısındaki tavrı, bu savaşın hangi sınıflar tarafından ve hangi politikaların devamı olarak gündeme geldiğini kesin belirlenmesi üzerine kuruludur. Bir tarafta emperyalizmin ganimet paylarına azgınlığı, diğer tarafta "anavatan savunması" adı altında ganimetini paylaşmaya yanaşmayan gerici burjuva Baas diktatörlüğü. Bu durumda leninizmin "emperyalist savaşı iç savaşa çevirme" şiarı yalnızca bu şiar, proletaryanın ve emekçi sınıfların bağımsız sınıf tavrını ifade edebilir.

Tam da böyle verili bir durumda Rojava'daki Kürt halkı Esad'ın askerlerine çevirdiler silahlarını. Tam da Hatay'dan, Kilis'ten, Beyrut ve Amman'dan emperyalizmin beslediği binlerce gerici tosunuk akın akın Suriye topraklarına girerken; tam da bu akın karşısında Esad rejimi kentleri uçaklarla bombalayacak kadar sıkışmışken, işte böylesi kritik bir dönemeç-

te Kürt halkı, emperyalizme karşı “anavatan savunması” çağrısı yapan gerici Esad’a prim vermedi. Emperyalist müdahalenin darbeleri altında zayıflayan kendi hükümetlerinin yenilgisinden tarafa oldular ve bu zayıflıktan kendi devrimci hedeflerine varmak yönünde yararlanmasını bildiler.

Varsın “anavatan savunusu” şiarındaki şovenist zehre bulaşan küçük burjuvalar “ihamet” çılgınlıkları atsınlar. Yeni Evre’de artık hiçbir sermaye egemenliği ilerici değildir; hiçbiri emperyalizmin yarattığı mali, ticari bağımlılığın dışında değildir. Bu yeni evrede, küçük devletlerin sermaye egemenleri bile “anavatan” için değil, ganimeti kaptırmamak, işbirlikçiliğin avantajlarını yitirmemek için savaşıyor. Suriye’nin egemen sermaye sınıfı, işbirlikçi konumundan daha avantajsız bir düzeyi, emperyalist tam ilhakı kabul etmediği için direniyor. İşte bu nedenle küçük bir ülkenin sermaye sınıfının, emperyalist müdahalelere karşı direnişinde, demokratik bir içerik aramak boşunadır. Eğer bu direnişte demokratik bir içerik olsaydı, Esad rejimi daha en başında ezilen Kürt ulusuna haklarını verirdi, üstelik Kürt halkı ona bu şansı neredeyse bir yıl boyunca tanımıştı. Bu bir yıl boyunca Kürt halkı Esad’ın yürüttüğü savaşın gerici karakterini gördü ve buna iç savaşı yükselterek cevap verdi. Rojava Devrimi, en güncel yönüyle, gerici savaflara karşı iç savaş ve kendi hükümetinin yenilgisinden taraf olma şiarının tutarlılığını kanıtlamış oluyor.

Devrimin Zora Dayalı Karakteri

Rojava halkının temsilcileri her ne kadar devrimin “barışçıl” yönüne vurgu yap-salar da, iktidarın fethinin zor yoluyla gerçekleştiğini ve yine süngülerin korkutucu gücüne dayanarak ayakta kaldıklarını ifade etmekten geri durmuyorlar. Başka türlü mümkün değildir, hele ki, ilhak statüsündeki ezilen ulus ülkesinde. Devrimin sözcülerine “barışçıl geçiş” cümleleri kurmaya izin veren gelişme, hükümet kurumlarını kan dökülmeden ele geçirebilecek öngörülülük, büyük halk desteği ve silah üstünlüğüne sahip olmalarıydı.

Rojava Devrimi, ne halkın kendiliğinden bir isyanının sonucuydu ne de bir gecede olup biten bir hükümet darbesi. Hazırlıkları, bir yıl öncesine kadar uzanıyor. Devrimci partiler bu süreçte halkın ör-

gütlenip silahlanması için çoğu zaman gizlenmiş yoğun bir faaliyet yürüttüler. Şam, Halep, Laskiye gibi büyük sanayi ve ticari merkezlerde işçi olarak çalışan binlerce genç, kendi topraklarında özgür mücadelesine sahip çıkmak için geri döndü. Siyasi ve askeri eğitim kampları oluşturuldu. Geniş halk yığınları komitelerde, kent ve köy meclislerinde bir araya geldiler. Mayıs ayında pek çok kentte halk konseyleri için delege seçimleri gerçekleşti.

Bu şekilde hızla yükselen halkın bilinç ve örgütlülük seviyesi, iktidara el koymadan üç ay önce Kobani halkının Baas rejimince zorla el konulan toprakları geri almalarıyla açığa çıkmış bulunuyordu. Askerler, bu toprakları yeniden ele geçirebilmek için geldiklerinde, halkın silahlı gücü tarafından engellendiler. Son derece önemli bu olay, halka, iktidarı fethetmenin olanaklı olduğunu kanıtlamaya yetti. Kuşkusuz, Barzani gibi gerici burjuva önderler de, emekçi sınıfların en yoksul kesimlerinden yükselen bu “el koyma” tehdidini hemen algıladılar ve alelacele Erbil’de “birlik” toplantısı kotarıldı.

Bir ay öncesinden, kamyonetlere yerleştirilen megafonlarla iktidarın fethine yönelik doğrudan, açık bir propaganda yürütüldü. Ve nihayet 29 Temmuz gecesi, aylardır hazırlığı yapılan eylem başladı. Kışla ve karakollar, binlerce silahlı insan denizi tarafından kuşatıldı.

Hizmet ettikleri rejimin çökmekte olduğunu (üstten baskı) ve silahlanmış halka karşı direnmenin sonuçsuzluğunu (alttan baskı) gören Baas askerleri ve polisleri teslim oldular. Silahlarına el konuldu. Aynı gece, bir süredir örgütlenen Halkın Savunma Güçleri YPG, varlığını ilan etti; şehir giriş çıkışlarına, sınır boylarına yüzlerce barikat kuruldu. Kan dökmeden ama silahların zoruyla ele geçirilen ve yine silahların korkutucu gücüyle savunulan halkın devrimci iktidarı böyle kuruldu.

Ne Şam rejimiyle ve parlamentosuyla kotarılan anayasal uzlaşma arayışları, ne masa başı müzakereleri, ne de barış adına bir ajitasyon. Tersine, hiçbir yasanın bağlamadığı özgürlük hakkı, halkın çoğunluğunun ayaklanarak düşmanı teslim alması, tüm devlet kurumlarına doğrudan el koyma... İşte zora dayalı devrim.

(Devam Edecek...)

Varsın “anavatan savunusu” şiarındaki şovenist zehre bulaşan küçük burjuvalar “ihamet” çılgınlıkları atsınlar. Yeni Evre’de artık hiçbir sermaye egemenliği ilerici değildir; hiçbiri emperyalizmin yarattığı mali, ticari bağımlılığın dışında değildir. Bu yeni evrede, küçük devletlerin sermaye egemenleri bile “anavatan” için değil, ganimeti kaptırmamak, işbirlikçiliğin avantajlarını yitirmemek için savaşıyor. Suriye’nin egemen sermaye sınıfı, işbirlikçi konumundan daha avantajsız bir düzeyi, emperyalist tam ilhakı kabul etmediği için direniyor. İşte bu nedenle küçük bir ülkenin sermaye sınıfının, emperyalist müdahalelere karşı direnişinde, demokratik bir içerik aramak boşunadır.

KAPİTALİZM VE KENT

Feodalizmin çözülüş sürecinde bugünkü modern kentlerin ilk biçimleri olan “burg”lar doğdu. Burgları doğuran asıl neden ekonomiydi ve burglar o dönemin ticaret merkezi olan yerlerdi.

Kapitalist büyük sanayinin doğuşu ve gelişimi kentlerin yapısında köklü bir değişim yarattı. Kapitalizmin gelişimi toprağa bağlı köylüyü hem topraktan hem de üretim ve geçim araçlarından koparıp özgürleştirdi; bu yolla ücretli emekçiyi yarattı. Bu süreçte üretim araçları sermaye biçimini alarak belirli merkezlerde birikmeye, yoğunlaşmaya başladı. Bu merkezler, topraktan koparılıp “özgürleştirilen” ve açlıkla terbiye edilen emekçileri yığınlar halinde kendine doğru çekti: Büyük kapitalist kentlerin doğuşu gerçekleşti. Özellikle büyük sanayi temelindeki fabrika sisteminin doğuşu ve gelişimi, 19. yüzyıldan başlayarak nüfusu yüzbinleri, hatta milyonları bulan metropollerini yarattı.

Kapitalist büyük sanayi, hiç durmaksızın kendisini yenileyen, eskiyen üretim bantlarını, bilim ve teknolojiyi sürekli biçimde geliştiren, yıkıp yeniden kuran devrimci bir temel üzerinde varolabilir. Bu yapısıyla o, küçük üretimi, geleneksel üretim yapılarını, hiç durmaksızın yıkarak, nüfusun geniş kesimlerini mülksüzleştirerek ilerler. Bu da, hiç durmadan geçim ve üretim araçlarından yoksunlaştıran önemli bir nüfusun eski yaşamını yıkarak, onları sanayi merkezlerine doğru çeker. Kırlardan kentlere doğru süreklileşen bu göç, modern kentlerin çeperlerinde, bir gecede biten dev mahalleler halinde yeni yerleşim alanları yaratır. Emperyalist ülkelerde, metropollerin çeperlerinde banliyöler biçimini alan bu yerleşim alanları bağımlı ülkelerde gecekondu mahalleleri şeklinde oldu. Bağımlı ülkelerde özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında sermaye birikiminin her şeyini elinden aldığı, kırlardan kentlere sürdüğü emekçi yığınlar, kendi konut-barınma sorunlarını bu gecekondu yoluyla kendileri çözdüler. Bu çözümde kentlerdeki sanayi, bu nüfusun önemli bir bölümünü emerken, bir kısmını da yedek sanayi ordusu olarak elinin altında tutup, tolere etti. Bu yüzden gecekonduya göz yumdu.

Yeni Evrede Mega Kentler

Emperyalizmin yeni evresinde, metropollerden farklı olarak mega kentler ortaya çıktı. Mega kentlerin oluşmasının nedeni yine kırdan kente, çeperlerden merkeze doğru geniş yığınların süpürülmesidir. ama bu sefer daima öncekilerden farklılıklar gösterir. Serbest rekabetçi kapitalizm kırlardaki geleneksel yaşam biçimlerini çözerken, ortay çıkardığı fazla nüfusu kentlere doğru çekti. Emperyalizmin önceki evresinde de bu durum bir biçimiyle devam etti. Yeni evredeyse artık sadece geleneksel yaşam biçimleri değil, küçük mülkiyetin kendisi ortadan kalkmaya başladı. Sonuç, süreklileşen bir göç dalgası oldu. Ancak asıl fark şehirlerin işlevinde kendisini gösterir. Yeni evreden önceki bütün

süreç boyunca kentlere, sanayi merkezlerine gelenler burada iş bulabiliyor, böylelikle yaşamlarını idame edebiliyorlardı. Ancak yeni evrede bu durum değişti. Uygulanan tam ilhak politikaları, kapitalizmin yapısal bir sorunu olan işsizlik sorununu en üst boyutlara taşıdı. Artık işsizler ordusu sanayinin yedek ordusu olmaktan çıktı; kapitalizmin yıkıcı güçlerinden biri oldu.

Emperyalizm, yeni evrede uyguladığı tam ilhak politikalarıyla bağımlı ülkelerin ekonomilerini tamamen denetim altına alarak, sadece sanayide değil, tarım alanlarda da yeni bir işbölümü dayattı; artık hangi ürünün hangi ülkede üretileceği ve elde edilen ürünün nasıl değerlendirileceği doğrudan emperyalist merkezler tarafından belirlenmeye başladı. Bunun sonuçlarından biri olarak, açlık sorunuyla boğuşan ülkelerin içine sürüklendiği durum ortaya çıktı. Carrgil gibi, Monsanto gibi dünyanın en büyük tarım tekelleri, bu ülkelerde yüzbinlerce dönüm tarıma elverişli araziye ya satın alarak ya da kiralayarak ele geçirdiler. Bu arazilerde ya sanayi için gerek duydukları “GDO”lu ürünler yetiştirmeye ya da biyoyakıt için gereken bitkiler üretmeye yöneldiler. Bu emperyalist tekeller, bağımlı ülke topraklarında ürettikleri bu ürünleri kağıt üzerinde ihraç ederek emperyalist merkezlere veya tüketim alanlarına taşıdılar. Böylelikle bu ülkeler, en çok tarım üretimi yapanlar olarak “dünyanın önde gelen tarım ürünü ihracatçıları” arasına girerken, müthiş bir “ekonomik büyüme” de gerçekleştirdiler. Ama aynı zamanda bu ülkelerde milyonlarca insan açlıkla boğuşuyor, BM yardımıyla yaşamaya çalışıyorlardı.

Yeni evrede sadece açlık sorunu iyice görülür hale gelen ülkelerde değil, gizli açlıkla, yetersiz beslenmeyle baş başa kalan bağımlı ülkelerde de tarımdaki tekeli egemenliğin gelişimi, tam ilhak politikaları milyonlarca emekçiyi yaşam alanlarından söküp kente doğru süpürüyor. Ortaya çıkan mega kentler hiç durmaksızın genişliyor, çeperlerine sürekli yeni yeni mahalleler inşa ediliyor. İstanbul, Rio De Jenario, Mumbai gibi bu mega kentlere süpürülen milyonların daha önceki dönemlerden farklı olarak, artık iş bulma ihtimali neredeyse hiç yok. Çünkü yeni evre, bir yanyıla emperyalist kapitalist sistemin yapısal krizinin en yoğun hale geldiği emperyalizmin çöküş evresinin de bir ifadesidir. Bu nedenle yeni yatırımlar, yeni sanayi alanları yok. Yatırım olsa bile bu, sabit sermaye yatırımlarının sürekli artışı biçiminde olduğundan yeni işçi alımına yol açmıyor, tam tersine istihdam edilmiş işçilerin de bir kısmını işsizler ordusunun saflarına kusup yaşamdan kovuyor.

Kentsel Yıkım

Bütün bu gelişmeler, bizde kentsel yıkım savaşlarının hızlanması sonucunu verdi. Çünkü 2000’li yıllara kadar büyük kentlerdeki gecekondu bölgelerini düzenleyenler, bu alanlardan rant alanlar; sistemin yarattığı işsizler ordusu saflarından gelip, ken-

dilerine sistem içinde bir alan açmaya çalışan arazi çeteleri, mafyavari gruplar oluyordu. Ancak 2000'li yıllardan bu yana bu durumda da ciddi bir değişim var. Kentlerin genişlemesine bağlı olarak eskiden gecekonduların olduğu alanlar, giderek kent merkezleri haline geldi. Buna bir de uluslararası sermayenin inşaat sektöründen kazandığı büyük karların kaynağı olan rant alanlarının açılması gerekliliği eklendi. Böyle olunca İstanbul, Ankara, İzmir, Sakarya, Kocaeli gibi büyük kentlerin hepsinde gecekonduların yıkımları ve bunun kaçınılmaz sonucu kentsel yıkım savaşları gündeme geldi.

Burjuva sınıf, "Kentsel Dönüşüm" dediği bu projeye iki şeyi amaçlıyor: İlki, kent merkezlerinde kalan bu gecekonduların ele geçirmek; uluslararası tekellerin rant alanlarına dönüştürmek, bunu yaparken AVM'ler ve iş merkezleri kurarak kendi yaşam alanları haline getirmek ve böylelikle, artık iyice görünür hale gelen yoksunluk ve yoksulluğu da kentlerin uzak çeperlerine kurduğu beton bloklardan oluşan gettolara sürmek. Bir taşla çok kuş; yoksulluğu uzaklaştırıp görünmez kılarak; yeni rant alanları açarak; inşaat sektörünü canlandırarak; spekülasyon karlarına yeni karlar ekleyecek...

Yerinde Islah Değil Sürdürülebilir Yaşam

Kentsel yıkım projesiyle burjuva sınıf gecekondularını yıkmaya girişince hiç ummadığı kadar sert bir karşı çıkışla karşılaştı. Küçük burjuva hareket zaten uzun zamandan beri varoşlar sayesinde varlığını sürdürdüğünü hatırladı ve eylemlere dahil olmaya başladı. Kentsel yıkım karşısındaki sloganları da "Halkın Barınma Hakkı" ve "Yerinde Islah" oldu. Yeri gelmişken hemen belirtelim, inşaat-konut sanayiinde böylesine muazzam bir gelişme varken, her kentte onbinlerce modern bina, hazır konut boş boş dururken, özel mülkiyet önünde secdeye kapanıp, "Halkın Barınma Hakkı" diyerek emekçi yığınlar gecekondulara mahkum edilemez.

Bütün topluma yetecek kadar konut hazır olduğu halde, kapitalizm koşullarında konut sorununun çözülemeyeceği ortada. Burada "Yerinde Islah" demek, böylesine geniş bir emekçi nüfusun yaşamını doğrudan etkileyen bir alanda emekçi yığınların en yaşamsal sorunlarından biri olan barınma-konut sorununda reformizme saplanmak demektir.

"Yerinde Islah" perspektifiyle bir süre önce yaşanan bir deneyim bunu açıkça göstermeye yeter. 10 yıl kadar önce Çankaya Belediyesi Ankara'da bunu uyguladı. Gecekonduların sahiplerine, hiçbir ek ödeme olmaksızın ev ve arazileri karşılığında aynı yerlerde yapılacak lüks daireler üzerinden anlaştı. İnşaat tamamlanınca da gecekonduların sahiplerini bu dairelere yerleştirdi. Bu dairelere yerleştirilen emekçi sınıftan aileler, iki üç yıl içinde bu daireleri satarak kentin çeperlerinde kendi gelirleriyle yaşayabilecekleri uygun konutlar almak zorunda kaldılar. Çünkü Çankaya Belediyesi'nin yaptığı yerinde ıslah projesinin bu koşullarda emekçi sınıfların gelirleri gözönüne alındığında, eski gecekonduların sahipleri açısından sürdürülemezdi. Merkezi ısıtma sistemi, çevre düzenlemesi, hem kendi oturdukları binanın hem de binanın içinde bulunduğu sitenin genel bakımı ve ortak giderleri düşünüldüğünde, aylık geliri asgari ücret düzeyinde gezinen bir ailenin böyle bir konutta yaşamını sürdürebilmesinin imkansız olduğu görülecektir.

Burada yapılması gereken yerinde ıslah değil, sürdürülebilir yaşam koşullarında barınma perspektifi olmalıdır. Her insanın, insan onuruna uygun, kendisinin ve ailesinin temiz, sağlıklı bir konutta barınması, sağlıklı beslenmesi, konutların ve çevrenin yeterli altyapı hizmeti alabilecek şekilde düzenlenmiş olması, sağlık ve eğitim hizmetlerine ulaşımın kolay olması vb. koşullarda barınma hakkı olduğu ve bunun önündeki tek engel kapitalizm olduğu anlatılıp kavratılarak gecekondularında yaşayan emekçi yığınlar mücadeleye kazanılabilir. Ancak bu perspektife sahip bir mücadele, gecekondularında, en sağlıksız koşullarda yaşamaya mahkum edilen emekçi yığınların barınma hakkı uğruna verdikleri haklı mücadeleyi, kapitalizme, sermayeye dayalı bu sisteme karşı bir mücadeleye, devrim mücadelesine dönüştürebilir. Ve ancak bir devrim proletarya ve ezilen emekçi yığınların tüm yaşamsal sorunlarını olduğu gibi barınma hakkı ve konut sorunu da çözülebilir. □

İSTANBUL KCK DAVASI

İstanbul'da 5-8 Ekim 2011 tarihleri arasında "KCK operasyonu" adıyla BDP il ve ilçe binalarına, siyaset akademilerine, Kürt kurumlarına düzenlenen baskınlarda gözaltına alınan ve 124'ü tutuklu 205 kişinin yargılandığı "KCK Ana davası", Silivri Kampüsü'nde İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı.

Yoğun güvenlik önlemleri alınan dava kapsamında BDP PM Üyesi Hasan Özgüneş, BDP MYK Üyesi Mustafa Avcı, Prof. Dr. Büşra Eranlı, yayıncı-yazar Ragıp Zarakolu, Özgür Gündem Gazetesi editörü Kazım Şeker, çevirmen Ayşe Berktaş, BDP PM üyeleri, Red Dergisi Yazarı Hakan Soytemiz, BDP il yöneticileri, ilçe başkanları, parti üyeleri ile Kürtlere ait bazı kurum yöneticilerinin aralarında bulunduğu siyasetçileri yargılanıyor.

Duruşmayı izlemek için Silivri'ye gelen yüzlerce kişi ile sık sık arbede yaşandı. Duruşmada kimlik bilgileri Türkçe, Kürtçe ve Arapça olarak verildi. Savunma ile mahkeme heyeti arasında da sık sık tartışma yaşandı, Av.Ercan Kanar'ın darp edilerek dışarı çıkılması da dışarıda eylemle protesto edildi.

İkinci günde savunma reddi hakim talebinde bulundu, yaşanan tartışmalar sonucu duruşma avukatsız, sanıksız ve izleyicisiz olarak sürdü. Dergimiz yayına hazırlanırken KCK İstanbul ana davasına devam ediliyordu. □

ZAMLAR VERGİ İÇ SAVAŞ

Hükümet, dolaylı vergileri ve kimi kalemlerde doğrudan vergileri artırma kararı aldı. Buna ek olarak akaryakıttan içkiye kadar pek çok tüketim malına da zam yaptığını açıkladı. Doğalgaz gibi temel tüketim kalemlerine zamların da yolda olduğunu zaten açıkladılar.

Hükümet, işçi sınıfını, emekçileri, ücretli çalışanları, yoksul köylüyü daha da ağır bir sefaletin içine itecek olan bu zamları “bütçe açığı” ile gerekçelendirdi. Devlet bütçesi olağanüstü derecede açık vermişti, bu açığın kapatılması gerekiyordu.

Bütçe açığı nedir? Kısacası, devletin giderlerinin devlet gelirlerinin üstüne çıkması, giderlerin gelirlerden fazla olması demektir. Türkiye’de devletin giderlerinin olağanüstü artmış olduğunu böylece öğrenmiş oluyoruz. Gerçekten de geçtiğimiz Temmuz-Ağustos aylarında, iki ayda, örneğin güvenlik-savaş malzemeleri alımına sekiz yüz milyon liraya yakın para harcanmış olması hem giderlerin artış miktarı hem de nedeni hakkında bir fikir veriyor.

Peki devlet harcamaları neden artıyor ve bunun önüne geçmenin yolu var mı? Başka bir ifadeyle devlet bütçesini düzeltmenin yolu var mı?

Bu soruya yanıt için önce devletin pratik tanımını yapmamız lazım. Devletin egemen sınıfın bir baskı aracı olduğunu söylemek yeterince açıklayıcı olmuyor. Bunun açılımını da yapmalıyız. Devlet baskı araçlarıdır, otorite araçlarıdır, polistir, ordudur, zindanlardır, mahkemelerdir, memurlar ordusudur, her köye, her mezraya gönderilen imamlardır, bakanlardır, bürokratlardır. Ve bu dev tüketici orduyu besleyen ana boru vergidir. Onun için Marx, vergiye, “hükümeti emziren bir memedir” tanımını yapmıştır. Onun için bütün sömürücü toplumlarda, vergi, “mülkiyetin, ailenin, düzenin ve dinin yanında beşinci tanrıdır.” Kapitalist toplumda bu “ilke” en olgun haline ulaşır.

Dolayısıyla, vergiye yönelik bir saldırı, hükümeti emziren memeye, burjuva egemenliğin bekçilerini besleyen ana

Peki, iç savaşın masrafları kimin cebinden çıkacak? Hükümet, içkiden sigaraya; akaryakıttan doğalgaza kadar pek çok mala yaptığı zamlarla, bu malların fiyatından aldığı dolaylı vergileri artırma yoluyla soruya yanıt vermiş oluyor: Masraflar emekçi sınıflardan, köylülerden, Kürt halkından, yoksullardan alınacaktı.

boruya yapılmış bir saldırı olur ve burjuvazi açısından affedilemezdir.

Devletin, hükümetin giderlerini azaltmanın, böylece bütçe açığını gidermenin yolu nedir? Bunun için devletin “ya harcamalarını kısıması, yani hükümet mekanizmasını yalınlaştırması, azaltması, olanaklı olduğu kadar az yönetmesi, olanaklı olduğu kadar az personel kullanması, burjuva toplumla olanaklı olduğu kadar az ilişkiye girmesi gerekir.” Burjuva düzenin emekçi sınıfların ve Kürt halkının, ezilen, sömürülen kitlelerin saldırısı altında olduğu koşullarda hükümetin, asker, polis, yargıç, imam, memur ordusu sayısında azaltmaya gidebileceğini düşünmek saflıktan da öte bir şey olur.

Hükümetin, masrafları azaltacak böyle bir önlemin aksine iç savaş nedeniyle

her gün daha çok polis, daha çok paralı asker, daha çok vergi memuru, halkı dinle uyuşturacak daha çok imam görevlendirdiğini biliyoruz. Bunların alımı artık on binlik rakamlarla ifade ediliyor. Her birkaç ayda on bin polis, birkaç bin “özel kuvvet” elemanı, vergileri toplayacak birkaç bin vergi memuru vb vb. alındığını biliyoruz. Demek ki, düzene yönelik saldırılar artıkça polis-asker kuvvetinde azaltma yapılamaz.

Bu, bütçe açığını gidermenin birinci yoluydu; bunun hükümet-devlet için kullanılamaz bir yol olduğunu gördük. İkinci yol ise, devletin borçlanmadan kaçınması ve tekelci sermaye sınıfının omuzlarına olağanüstü vergiler yükleyerek bütçeyi denkleştirme yoluna gitmesidir. Sermaye sınıfının, iç savaşın masraflarını kendi cebinden ödeyecek kadar ahmak olduğu nerede görülmüş! Birinci yol hükümet için kullanılamaz bir yol ise, ikinci yol akla bile getirilemez bir yoldur.

Peki, iç savaşın masrafları kimin cebinden çıkacak? Hükümet, içkiden sigaraya; akaryakıttan doğalgaza kadar pek çok mala yaptığı zamlarla, bu malların fiyatından aldığı dolaylı vergileri artırma yoluyla soruya yanıt vermiş oluyor: Masraflar emekçi sınıflardan, köylülerden, Kürt halkından, yoksullardan alınacaktı.

Dahası, devlet-hükümet olası bir dış savaşa hazırlık yapıyor ve bu hazırlık masraflarını kat be kat artırıyor. Öyleyse vergilerdeki artış, zamlar çok daha kaçınılmaz. Bu durumda ondan, askere, polise, savaş malzemelerine, devleti koruyan ve besleyen alanlara daha az harcama yapmasını kim bekler? Devletin borçlanmalar yoluyla tekelci sermaye sınıfı için bir zenginleşme kaynağı yaratmış olmasını ise şimdilik bir kenara bırakıyoruz.

Ama bu kadarı bile bize şunu göstermeye yetiyor: Bütçe açığı, Kürt halkının ve emekçi sınıfları bu devleti bir devrimle yıkmaları için yeterli bir nedendir. Çünkü bu devlet ve onun koruduğu burjuva egemenlik yıkılmadan “bütçe” de düzelmez! □

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI İÇ SAVAŞI YÜKSELT

Taksim'de binlerce emekçi, meclisten geçen "Suriye'ye Savaş" tezkeresini protesto etti. Protestolar sadece İstanbul değil Ankara ve İzmir'de de gerçekleşti.

Akşam saatlerinde ilk eylem Ankara'da idi. Saat 18.00'de Kızılay YKM önünde toplanarak Başbakanlık'a yürümek isteyen halk, polis saldırısına uğradı. Polisin gaz bombaları ile dağıttığı kitle, Tandoğan tarafında yeniden toplanarak yürüyüşe geçti. Saat 18.30'da İzmir Konak'ta toplanan halk, sloganlarla AKP önüne yürüdü.

İstanbul'da yapılan eylem için binlerce kişi Taksim Meydanında toplandı. Kitle, sloganlarla İstiklal Caddesini doldurarak Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

Yürüyüş sırasında sık sık "Emperyalist Savaş Halk İktidarı Öner", "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "AKP elini Suriye'den çek", "ABD'nin Askeri

Olmayacağız", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Emperyalist Savaşa Karşı İç Savaş Yükselt" sloganları atıldı.

Taksim'de bir araya gelen binlerce emekçinin Galatasaray Lisesi önüne yürüdüğü eyleme Mücadele Birliği Platformu, Halkların Demokratik Kongresi, TMMOB, KESK, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacı Odası, DİSK, KESK katıldı.

Eylemde "Emperyalizmin Askeri Olmayacağız. AKP'nin Savaş Politikalarını Durduracağız" pankartı açıldı. Binlerce kişi, sloganlarla Galatasaray'a doğru yürüyüşe geçerken, İstiklal Caddesi'nde bulunan Türkiye İş Bankası'nın camları kırıldı. Galatasaray Meydanı'na gelindiğinde sanatçı Hilmi Yarayıcı kısa bir konuşma yaptı. Yarayıcı, savaşa karşı durulması gerektiğini, bu saldırganlığa izin vermeyeceklerini dile getirdi ve Arap-

ça bir şarkı söyledi.

Basına açıklama yapan Özge Ozan, "AKP derhal içerde ve dışarda savaş politikalarına son vermelidir. Bu ülke topraklarını Suriye'de iç savaş kışkırtan bir operasyon üssü haline getiren uygulamalar, askeri eğitim verilen, Suriye'de savaşanların barındığı kamplar derhal kapatılmalıdır. Milis ve çetelerin Türkiye'ye giriş çıkışları derhal engellenmelidir. Savaş Bakanı Davutoğlu derhal istifa etmelidir. Kürt sorununda demokratik çözüm ve onurlu bir barış için gereken adımlar atılmalıdır" dedi.

Ozan, bu eylemin bir başlangıç olduğunu belirtti ve 7 Ekim'de Ankara'daki E-Şit Yurttaşlık mitingine katılacaklarını da hatırlatarak, "AKP'nin savaş politikalarını sokakta durduracağız" dedi. İstiklal Caddesi'nin çoğunu kaplamış olan binlerce kişilik kitle, yine sloganlarla dağıldı. □

TEZKERE İZMİR'DE DE PROTESTO EDİLDİ

Suriye'ye yönelik savaş tezkeresinin çıkması, İzmir'de de bir eylemle protesto edildi. DİSK, KESK, TMMOB tarafından örgütlenen eylem, Konak Sümerbank önünden AKP önüne yürüyüşle devam etti.

4 Ekim günü akşam saat 18.00'de başlayan eylemde pek çok demokratik kitle örgütü ve devrimci örgüt de yer aldı. Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği eylem yoğun bir katılımıyla gerçekleşti.

"Savaşa Hayır" vurgusunun yapıldığı eylem sırasında Mücadele Birliği Platformu da sık sık "Emperyalist Savaş Devrim Öner", "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş",

"Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları attı. Yürüyüşle AKP önüne varıldığında basın açıklamasının okunmasına geçildi. Açıklamada hükümetin savaş çılgınlığından ve Hatay'ın arkasından Akçakale'nin de silahlı grupların meskeni haline geldiğinden bahsedilirken, hükümetin son zamlarına ve emekçilere, Alevi ve Kürt halklarına karşı yürüttüğü saldırgan tutuma değinildi. Halkların ortak mücadelesiyle AKP'nin ve sermayenin saldırılarının durdurulabileceğine dikkat çeken emekçiler, barışı, sevgiyi ve kardeşliği savunmaya devam edeceklerini belirttiler.

Eylem okunan basın açıklamasının ardından sona erdi. □

ALEVİLER EŞİT YURTTAŞLIK İSTİYOR

On binlerce Alevi yurttaş Ankara Sıhhiye Meydanı'nda "Laik ve Demokratik Türkiye için Eşit Yurttaşlık" talebiyle miting gerçekleştirdi.

Sabah erken saatlerinde onbinlerce kişi, Gar önünde toplanmaya başladı. Alevi dernekleri, cemevleri, devrimci kurumlar ve emek örgütleri mitinge katılım gösterdi. Gar önünde kortejler oluşturularak başta Sivas şehit aileleri ve kurum temsilcilerinin "Laik ve Demokratik Türkiye için Eşit Yurttaşlık" yazılı pankart arkasında Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Dernek ve siyasi partilerin kendi pankartlarıyla yürüdüğü eylemde Mücadele Birliği Platformu da "Gerçek Özgürlükler Sosyalizmle Kazanılacak" pankartıyla yerini aldı.

Yürüyüş boyunca "Türküler Susmaz Pir Sultanlar Ölmez", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Dersim Maraş Roboski Unutulmaz Hiçbiri", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Bir İki Üç Daha Fazla Vietnam Ernesto'ya Bin Selam" sloganları atıldı. Ayrıca Devrimci Öğrenci Birliği Comandante Che'nin 45. ölüm yılı nedeniyle "Gerçekçi Ol İmkânsız İste" pankartını açtı. Saat 11. 00'de Sıhhiye Meydanı'na yürüyüş başladı.

Sıhhiye Meydanı'nda Deniz Gezmiş'in büyük bir pankartı "Bütün İktidar Emegin Olacak" ve "Emperyalist Savaşı Devrim Öner" Mücadele Birliği imzalı yazılı pankartlar köprüden asıldığı görüldü. Arama noktasında yaşanan "üst arama" geriliminin ardından Alevi halk Miting alanına girdi ve coşkulu sloganlar eşliğinde konuşmalar başladı.

Alevi Dernekleri Federasyonu adına konuşma yapan Hüsnüye Takmaz, "Artık bu ülkede kimsenin öteki yurttaş olmasına izin vermeyeceğiz. Türkiye'de tek din ve inanç zihniyeti aldı başını gidiyor. Bu utanç politikasına izin verecek misiniz" diye kitleye sordu. Takmaz; "Biz Aleviler varlık hakkımızı, eşit yurttaşlık hakkımızı sonuna kadar savunacağız" dedi. Takmaz Zorunlu din derslerinin ve diyanetin kaldırılmasını istedi.

ABF Genel Başkanı Selahattin Özel, "Cemevleri kundaklamaları, Sürgü de Alevi evlerini yakmalar bu hükümetin yarattığı politikaların sonucudur. Ancak bilsinler ki susmadık susmayacağız. Boyun eğmedik, eğmeyeceğiz" dedi.

Miting alanında Devrimci Öğrenci Birliği'nin örgütlediği 9 Ekim'deki Ankara Yüksel Caddesi'nde yapılacak olan Che yürüyüşüne de çağrılar yapıldı.

Alevi Dernekleri'nin yaptığı konuşmalardan sonra sayısı 100 bini aşan Alevinin katıldığı miting, Arif Sağ, Hilmi Yarayıcı ve birçok sanatçının konserleriyle sona erdi. □

SAVAŞA KARŞI YÜRÜDÜLER

İzmir'de 6 Ekim tarihinde Alınteri, BDSP, Devrimci Hareket, EÖC, Kaldıraç, Köz, TKP1920 "Emperyalist Savaşa Ve İşgallere Karşı Örgütlen, Mücadele Et" diyerek bir eylem yaptı ve Konak YKM önünden Eski Sümerbank'a doğru yürüyüş yapıldı.

"Suriye'de Emperyalist Müdahale Ve Saldırganlığa Son" pankartı açılan eylemde sık sık "Emperyalizmin Askeri Olmayacağız", "Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Biji Bratiya Gelan", "Emperyalizm Düşmandır, Halklar Kardeştir", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Konak Sümerbank'ın önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu ve emperyalist saldırganlıklardan bahsedilirken bunlara karşı egemenlerin emekçileri baskı altına aldığına ve ekonomik olanaksızlıkları ve işsizliği emekçilere kader olarak dayatmaya çalıştığına değinildi; savaş tezkeresinin çekilmesi, emperyalist üslerin kapatılması ve emperyalistlerin "gizli servilerinin" ve "Özgür Suriye Ordusu" gibi kontra örgütlerin Türkiye'den kovulması taleplerine yer verildi.

Eylem basın açıklamasının ardından sona erdi. Eyleme Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Mücadele Birliği / İzmir

SAVAŞ VE KOMÜ

Türkiye, işbirlikçi tekelci sermaye sınıfı ve hükümet tarafından büyük bir hızla, Suriye'ye karşı dış bir savaşa sürükleniyor. Hükümet, Akçakale ilçesine düşen top mermilerini bahane ederek Suriye'ye tank ve topçu ateşi açarak onlarca kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin yaralanmasına yol açtı.

Akçakale'ye düşen top mermilerinin Türkiye için bir bahane olduğu açık ve zaten Türkiye bu tür bahaneleri kolluyor, olmazsa kendisi yaratmaya çalışıyordu. Bir süre önce, Suriye tarafından gelen ve bir konteynıra isabet eden üç mermiyi kendine yönelik bir "saldırı" olarak göstererek NATO'yu göreve çağırması Hükümetin hem niyetini hem de aczini gösteren bir örnekti.

Ortadoğu'da kanlı ve kapsamlı bir savaşa girmeyi şimdilik göze alamayan emperyalistler "üç mermi"den bir savaş çıkartmaya çalışan Türk hükümetini ciddiye almadılar. Suriye'de gerici bir savaş kışkırtan emperyalistler ellerini bulaştırmadan kendi güdülerinde olabilecek İslamcı bir iktidarı başa getirmeye çalışıyorlardı. Bu yüzden Türkiye'ye yanıtları "sen giriyorsan gir, biz seni destekleriz"den ibaret oldu. Emperyalistler, mayın tarlasına sürecekleri eşek arayışında idiler.

Türk hükümeti ise acz içerisinde, ne yapacağını bilemeyecek duruma gelmiş. Ne Suriye'ye tek başına savaş açacak cesareti var ne de savaştan vazgeçecek durumda. Türkiye'nin içine düştüğü aciz durumu bizzat Türk Dışişleri Bakanı, BBC'ye verdiği demeçte şu sözlerle itiraf ediyordu: "Harekete geçmekteki acizimiz (...)yıkıcı rejimlerin elinde bir alele dönüşmektedir"

Diplomaside yeri olmayan "ajitatif" sözleri ayıkladığımızda bu demeçteki en kayda değer ifadenin bu itiraf olduğunu

söyleyebiliriz. Türk Hükümeti "acz" içerisinde ama içine girdiği yoldan dönecek durumda da değil artık. Bu nedenle durmadan emperyalist ve gerici devletleri Suriye'de kanlı, yıkıcı bir savaşa çağırıp durmaktadır. Aynı söyleşide, "bir 'gönüllüler koalisyonunun' Suriye'ye yönelik askeri müdahalesine –yani savaşa- Ankara'nın da katılabileceğini" söylemiş.

Provokasyonlarla

Savaş Gerekesi Yaratmak

Çok açık! Türk Hükümeti ve devleti, Suriye'ye karşı yıkıcı, kanlı bir savaş açmak için elinden geleni yapmakta kararlı. Böyle bir savaşı, kendi çıkarları, geleceği ve egemenliği için gereklilikten öte artık zorunlu görüyor. Ancak sorun da burada başlıyor. Çünkü Türk Hükümeti'nin böyle bir savaşa tek başına girmeye ne cesareti ne de gücü var. Öyleyse, tıpkı Libya'da olduğu gibi, akbalar sürüsünü Suriye'nin üstüne salmaktan başka çare yok. Türk Dışişleri Bakanı'nın sözünü ettiği "Gönüllüler Koalisyonu" işte bu akbalar sürüsünden başkası değildir.

Ne var ki, başında ABD'nin olduğu akbalar sürüsünün şimdilik böyle bir girişime ne takatleri var ne koşulları uygun. Bu durumda Hükümet/devlet ne yapabilir? Yapacağı şey, emperyalistleri bir oldu-bittiyle karşı karşıya getirip provoke etmektir. Konteynıra saplanan üç mermiden bir savaş gerekçesi çıkaramayan Türk Hükümeti daha fazlasını yapmak gerektiğini anlamakta gecikmedi.

Savaş uçağı ile Suriye hava sahasını ihlal ederek Suriye'yi test etmeyi denedi. Suriye, uçağı düşürerek yanıt verdi. Test, pahalıya patlamıştı ve üstelik emperyalistlerin hiç de provokasyona gelmeye niyetleri olmadığı açığa çıktı. Sağduyu telkin ettiler; hepsi bu.

Ama Hükümetin durmaya niyeti

yoktu; çünkü tüm geleceğini Suriye'de kazanacağı "zafer"e bağlamış, kendini Şam'da "Cuma namazı kılma" hayallerine kaptırmıştı. Üç mermi ve bir savaş uçağından bir savaş çıkartamayınca kimi tahrik ve provokasyonlarına hız verdi. "Muhafif" denen çapulcu ve kiralık katillere sınırlarını sonuna kadar açtı, her türlü lojistik hizmeti işini üstüne aldı ve onları Suriye içlerine sürdü. Bu da yetmeyince "iş başa düştü" diyerek önce sınıra asker ve silah yığıldı sonrasında bir bahane için beklemeye başladı.

Aradığı bahane kim tarafından atıldığı belli olmayan bir top ya da havan mermisiyle geldi. Akçakale ilçesine düşen top mermisini bahane ederek Suriye topraklarını tank ateşine tutarken BM Güvenlik Konseyi'ni de toplantıya çağırdı. "İşte bu defa oldu" dediği bir sırada, BM Güvenlik Konseyi'nden sadece "nasihat" aldığını gördü. Çok güvendiği ABD, "Türkiye ile Suriye arasında süregelen karşılıklı top atışının, Suriye'deki çatışmanın tırmanacağı ve komşu ülkelere sıçrayabileceği yönündeki endişeleri artırdığını" açıkladı. Türkçesi, Türk Hükümeti'ne "sen de dur" dedi.

Almanya'ya gelince.. Onun uyarısı daha dikkat çekiciydi. Merkel, "Umut ederim ki NATO ailesi içinde birlikte yer aldığımız Türkiye de mantıklı ve sakin davranır. NATO'daki diğer müttefiklerimiz de Türkiye'nin böyle davranmasını bekliyor. "Kısacası, şimdilik savaşa girecek halimiz yok, bizi oldu-bittiyle karşı karşıya getirme" demiş oluyor.

Savaşın Sınıf Karakteri

Öncelikle şunun altının çizilmesi lazım: İşçi sınıfı ve emekçi halklar her türlü savaşa değil, gerici, emperyalist, yağmacı savaşlara karşılar. Bu tür savaşların dışında, emekçi sınıfların, ezilen halkların kurtuluşu, özgürlüğü için veri-

LENİNİST POLİTİKA

len savaşlar da var ve işçi sınıfının bunlara karşı olması söz konusu olamaz.

Türkiye'nin, hükümetiyle, devletiyle, egemen sınıfıyla Suriye'ye karşı hazırlamaya ve başlatmaya çalıştığı savaş birinci türden bir savaştır. Suriye halkının kurtuluşunu, özgürlüğünü değil, yağmalanmasını, ezilmesini, dinci bir iktidar kurularak karanlığa sürüklenmesini amaçlayan bir savaştır. Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi işbirlikçi devletlerle emperyalist devletler tarafından desteklenen çapulcuların, kiralık katillerin yürüttüğü, çoğu zaman da bizzat Türk subayların, emperyalist devlet ajanlarının fiilen katıldığı bugünkü savaş işte bu türden bir savaştır.

Aslına bakılırsa, Türkiye hâlihazırda, resmen ilan edilmemiş bir savaşın zaten tam ortasında ve açık bir tarafı durumunda. Türkiye'nin amacı çok açık: Suriye'de iktidarın dinci/faşistler tarafından ele geçirilmesini sağlamak, böylece öncelikle Arap halklarının devrimci girişimlerine, ayaklanmalarına bu iktidarlara ilk barajı oluşturmak; ikincisi, kurulmasına yardım ettiği iktidarlara aracılığıyla Suriye üzerinde nüfuz elde etmek, Suriye'yi yağmalayacak koşulları oluşturmak.

İşçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar ve Kürt halkı bu savaşa karşılar. Devlet ve hükümet, en güçlü olduklarını zannettikleri bir zamanda, Akçakale'ye top mermisi düştüğü zamanda bile emekçi sınıfların ve Kürt halkının desteğini arkasına alamadı. İstedikleri şoven atmosferi estiremedi. Tekelci medyanın ve diğer propaganda aygıtlarının tüm çabalarına rağmen hükümet ve devlet kitleleri zehirleyecek böylesi bir havayı estirmeyi başaramadı.

Bunun nedeni şu basit gerçekte yatıyor: Kitleler, sınıf sezgisi yoluyla da olsa, kendilerine kan, gözyaşı, acı, yoksulluk

ve ölümden başka bir şey getirmeyecek olan bu savaşın kendi çıkarlarına olmadığını; Suriye ile savaşın emekçi sınıflar ve ezilen halklar yararına olmadığını görmüş, anlamışlar. Elbette bu bilincin gelişmesinde devrimci güçlerin on yıllara dayalı devrimci çalışma ve propagandalarının büyük bir etkisi var.

Savaşı Önlemek

Kitlelerin desteğini arkasına alamamış olmak, savaş için büyük istek duyan hükümetin en zayıf noktalarından birisi. Kitleler savaş karşıtı tavırlarını, "Suriye Krizi" çıktığından bu yana her gün eylemlerle ortaya koyuyorlar. Ancak tüm bunlara rağmen, devlet ve hükümetin savaş isteği konusunda ısrarcı olduğunu açıklamalardan ve izlenen politikalarından görüyoruz.

Bugüne kadar yapılan savaş karşıtı tüm kitle eylemleri, hükümeti bu politikasından vazgeçirmeye yetmemiştir. Aksine, devlet ve hükümet, Suriye'ye karşı savaş açma konusunda her geçen gün biraz daha dönüşü olmayan noktaya ilerlemektedir. Başbakanın, Türkiye'nin Suriye'yi bombalamasından sonra "ne barışı?" şeklindeki açıklaması, ondan kısa bir süre önce de Dışişleri Bakanının "Suriye'de risk alma zamanı" biçimindeki açıklaması hükümetin savaş konusundaki "kararlılığının" kanıtıdır. Son olarak yine Başbakanın "savaşa hazır olmalıyız" biçimindeki açıklaması, "blöf" ya da "caydırıcılık" amacından çok öte, hükümetin gerçek amaç ve hedeflerini gösteren sözlerdir.

Savaş yine de önlenebilir mi? Buna yanıtımız "evet önlenebilir." Ancak bunun koşulu kitlelerin devrimci iktidar hedefli eylemlerini geliştirmeleridir. Başka bir ifadeyle, savaşı önlemenin yolu, kitlelerin devrim ve devrimci iktidar için mü-

cadelelerini yükseltmeleridir. Savaşın kaynağı tekelci burjuva egemenlik ve onun politik aygıtlarıdır. Dolayısıyla bu kaynağı ortadan kaldırmaya yönelmeyen bir kitle hareketinin savaşı önleme şansı yok değilse bile çok zayıftır. Irak, Afganistan ve daha pek çok gerici savaş, bu düşüncemizin kanıtıdır.

İktidarı almak mümkün mü? Bu soruya yanıtımız da "evet mümkündür." Savaş, kriz demektir, var olan krizin içinden çıkılmaz bir hal alması demektir; kitleler için kan, gözyaşı, ölüm, açlık, sefalet, hayat pahalılığı demektir. Bu koşullarda devrimci güçler kitleleri politik iktidarın bir devrimle fethi için ikna ve etkilemekte zorlanmayacaklardır. Ama sorun, devrimci güçlerin öncelikle kendilerinin iktidarın fethi konusunda net ve açık olmalarıdır.

Devrimci güçler bir savaşın çıkması durumunda iki yoldan birini izlemek zorunda kalacaklar. Ya hükümetin estireceği şoven havaya teslim olarak kendi hükümetlerinin yanında yer alacaklar ve böylece tüm devrimci amaçlarına büyük bir ihanet içine girecekler ya da bu havaya teslim olmayarak hükümetlerinin karşısında yer alacaklar, hükümetin bir devrimle yıkılması ve devrimci iktidarın kurulması için mücadele edecekler. Bunun ortası yok ve olmayacak!

Leninist Parti tüm devrim güçlerini ikinci yoldan, devrim yolundan yürümeğe, savaşın tepe noktaya çıkaracağı devrimci krizden bir devrim ve iktidarın fethi için yararlanmaya çağırıyor. Bunun dışındaki her yol ve uzlaşma arayışı devrime ihanet olacak!

Eğer tekelci sermaye sınıfı büyük bir çılgınlık içinde savaşı başlatırsa o zaman savaşı önlemenin tek yolu bu devrim yolu olacaktır. □

ZİNDANDAN MEKTUP VAR

TKEP/Leninist davası tutsağı Barış Kaya, Mardin cezaevinden yazdığı mektupta, yurtsever tutsakların zindanlarda yayılan eylemlerine destek vermek için açlık grevine başladığını bildirdi. Kaya mektubunda,

“Merhaba,

Kürt halkının özgürlük mücadelesinin alevlendiği bir süreci hep beraber yaşıyoruz. Batı Kürdistan halkının büyük atılımı, Kürdistan’da iktidarı ele geçirmesi ve kendi iktidarını kurması dört parça Kürdistan’daki savaşı derinden etkilemiştir. Bunun sonuçlarını yanı başımızda, Kuzey Kürdistan’da görmekteyiz. Gerillanın Şemzînan’da başlattığı hareket Batı Kürdistan devrimiyile diyalektik bağlantılı bir hareket ve sonuç alabilecek bir eylemdir.

Kürt Halkının devrimci savaşını yükseltmesiyle faşist devlet ve karşı-devrimci güçler harekete geçmiştir. Her alanda Kürt Halkına yönelik saldırılar devam etmektedir. Yoğun tutuklamalar furyası, askeri operasyonlar bu yükselişe karşıdır.

Yine bir seneyi aşkındır PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan üzerinde ağırlaştırılmış tecrit uygulanmaktadır. Aile ve avukat görüşleri engellenmektedir. PKK Genel Başkanı üzerindeki tecrit, Kürt Halkının devrimci yükselişinden bağımsız düşünülemez.

PKK Genel Başkanı üzerindeki tecridi protesto için zindanlarda çeşitli eylemlilikler yapılmıştı. Son süreçte zindandaki PKK tutsakları tecridin kaldırılması, Öcalan’ın sağlık, güvenlik ve özgürlük talebiyle süresiz-dönüşümsüz açlık grevi başlattılar. Çeşitli zindanlarda 12 Eylül tarihinde başlayan eylem, 24 Eylül’de benim de bulunduğum Mardin Zindanı da dahil birçok zindanın katılımıyla genişletilmiştir.

Ben de, bu saldırılara karşı süresiz-dönüşümsüz açlık grevi başlatan PKK dava tutsağı arkadaşlarıma destek veriyorum ve 3 Ekim 2012 tarihi itibarıyla açlık grevine giriyorum. Ayrıca Mardin Zindanı’nda 24 Eylül 2012 tarihiyle eyleme giren tutsakların isimleri şöyle: Fırat Arzu, Yunus Durdu, Cumhur Karuman, Emin Gezer, Eriş Memberi, Mehmet Yavuzel, Musa Arslan” dedi. □

SİLİVRİ’DE TUTSAKLARA SALDIRI PROTESTO EDİLDİ!

İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu, F tipi zindanlarda yaşanan tecrit, işkence, kötü muamele vb. baskılara karşı düzenlediği F tipi oturma eylemini Taksim Tramvay Durağında yeniden gerçekleştirdi.

29 Eylül akşamı Taksim Tramvay durağında bir araya gelen İHD’liler, F harfi oluşturarak oturma eylemi gerçekleştirdiler. Eylemin konusu, Silivri Cezaevin-

de 10 siyasi tutsağa yapılan saldırıydı.

Silivri 2 No’lu F Tipi Cezaevi’nde KCK davasından tutuklu bulunan ve süresiz dönüşümsüz açlık grevi yapan 10 tutsak, 25 Eylül günü saldırıya uğramıştı. Siyasi tutsakların robokop kıyafetli çok sayıda “güvenlik görevlisi” tarafından yaşlı, hasta sakat ayırımı yapmaksızın vahşice dövülerek tecrit hücrelerine konuldukları ve vücutlarında darp izleri, morluklar bulunduğu halde doktora çıkarılmadıkları bilgisini dışarıya verdikleri belirtildi. Eylemde sık sık “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” sloganları atıldı.

Basına açıklama yapan Elif Akaya “Hücrelerde mahpuslara su, battaniye, çarşaf verilmemiştir. Açlık grevinde olanlar, limon ve şeker gibi en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakılarak işkence ve kötü muameleyle tabi tutulmuşlardır” dedi.

Açıklamadan sonra oturma eylemi sona erdi. □

ANTEP CEZAEVİ ÖNÜNDE BASIN AÇIKLAMASI

Antep İHD tarafından 2 Ekim Salı günü saat 12.00’de Antep H Tipi Cezaevi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kürt halk önderi Abdullah Öcalan’a uygulanan ağırlaştırılmış tecridin kaldırılması, sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarının sağlanması ve Kürt dili üzerindeki asimilasyoncu politikalara son verilmesi talepleri ile başlayan açlık grevleri Antep’te de devam ediyor.

Bu konuya dikkatleri çekmek isteyen Antep İHD Antep H tipi cezaevi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında, yıllardan beri Doğu ve Güneydoğu’da bir savaşın sürdüğü ve Kürt halkının istediği demokrasi ortamının yaratılmadığı bu bilinç ve sorumlulukla olaya yaklaşılmadığı belirtilirken barış isteyen herkese baskı ve şiddet yolu ile yaklaşıldığı anlatıldı.

En son olarak belirli talepler çerçevesinde H Tipi Cezaevinde açlık grevlerinin devam ettiği ve bunların sonlandırılması için gerekilenlerin yapılması için sorumluları harekete geçme yönünde çağrıda bulunuldu ve “insan hakları savunucuları olarak belirtilen hukuka aykırılıkların ve ihlal edilen insan haklarının takipçisi olacağız” denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Antep Mücadele Birliği Platformu

KESK'Lİ KADINLAR HALAYLARLA DÖNECEK

Kadın emekçiler, 13 Şubat 2012 günü bir baskına göztaltına alınıp tutuklanan KESK'li kadın emekçilere destek olmak ve 4 Ekim'de yapılacak olan duruşmalarına çağrı için Taksim'de eylemler yaptılar. 2 Ekim günü 18.30'da DİSK, KESK TTB, TMMOB ve SGBKK'ndan kadın emekçiler Galatasaray Lisesi önünde toplandılar.

“KESK'li Kadın Sendikacı-

lara Özgürlük, 4 Ekim'de Ankara'dayız” pankartı açan İstanbul Emek Ve Meslek Örgütlerinden Kadınlar, “KESK'li Kadınlar Yalnız Değildir”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Tarafız, Tanıgız Yan Yanayız” sloganları atıp, bugün neden burada olduklarını anlatan ve 4 Ekim'de Ankara'ya çağırın bildirimlerini dağıttılar.

Gelen THY işçisi kadınları “THY İşçisi Yalnız Değildir” sloganıyla karşılayan kadın emekçiler “Emek ve Meslek Örgütlerinden Kadınlar olarak hem KESK'li tutsakları, hem de halkların kardeşliği mücadelesinden gelen mücadelemiz ve kararlılığımızla selamlıyoruz” diyerek KESK'li kadın sendikacıların yargılanmasını basit bir hukuki süreç olarak görmediklerini ve bunun siyasi bir saldırı olduğunu söylediler.

“Bizler İstanbul Emek ve Meslek Örgütlerinden Kadınlar olarak; KESK'li tutuklu kadın sendikacılar ile dayanışmak için 4 Ekim'de Ankara adliyesi önünde olacağımızı duyurarak, bu davada taraf olduğumuzu, tanık olduğumuzu, tutuklu kadın sendikacılar ile yan yana olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz” diyerek basın açıklamasını bitiren kadınlar, Taksim Meydanı'nda saat 19.00'da oturma eylemi yapacak olan KESK'li kadın emekçilerin yanına doğru yürüyüşe başladılar.

Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yaparak yürüyen emekçiler sık sık “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “KESK'li Kadınlar Yalnız Değildir”, Birleşe Birleşe Kazanacağız”, “KESK'li Kadınlar Halaylarla Dönecek” sloganları attılar. 6 Ekim'de yapacakları Che Yürüyüşü'nün tanıtımı için stant açmış olan Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)'nden öğrenciler de yürüyen kadın emekçileri “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganı ile selamladılar.

Taksim Tramvay Durağı'na geldiklerinde emekçileri “KESK'li Kadınlara Özgürlük! 4 Ekim'de Ankara'dayız” pankartı açan KESK'li Kadınlar karşıladı. Mor kurdele ile kendilerini kelepçeleyen kadınlar tutsak kadın emekçilerin maskelerini takarken, “KESK'e Dokunma” ve kadınların fotoğraflarının bulunduğu “Özgür Bırak” dövizleri taşıdı.

Meydan'da oturma eylemine başlayan kadınlar, “KESK'li tutuklular özgür bırakılmaya kadar mücadeleye devam edeceğiz” dediler. Okunan basın açıklamasında kadınlar, “bu tutuklamalarla; emek, barış, demokrasi, sendikal hak ve özgürlükler ve kadın mücadelesi veren kadınların baskıyla, zorla sindirilmeye çalışıldığını, sendikal hak ve özgürlükler kapsamında yaptığımız faaliyetlerimizin, eylem ve etkinliklerimizin sorgulama konusuna haline getirildiğini görüyoruz” diyerek bunun kadınları üretimin görünmez kölelerine dönüştüren ve kadınlara varlık mekanı olarak evi gösteren muhafazakar anlayışın sonucu olduğunu söylediler.

“Geçmişten bugüne nice acılar çektik. Diri diri toprağa gömüldük, recm edildik, giyotinlerde, darağaçlarında can verdik, hapsedildik ama vazgeçmedik” diyerek açıklamayı bitiren emekçiler, yeniden 4 Ekim'de Ankara'ya çağrı yaptılar. KESK Genel Kadın Sekreteri Canan Çalağan'ın gönderdiği mektubu okuyan emekçiler, bir süre daha sloganlar attıktan sonra eylemi bitirdiler.

Eylemin sonuna, THY işçisi kadınların coşkulu sloganları ve kendi uyarladıkları nesli parçaları damgasını vurdu.

Kadın emekçilerin 4 Ekim'de Ankara'da görülen duruşmasında 6 kişi tahliye edilirken, Bedriye Yorgun, Güler Elveren ve Güldane Erdoğan'ın tutukluluk halinin devamına karar verildi. □

KESK'Lİ TUTSAKLAR İÇİN AÇIKLAMA

KESK Şubeler Platformu 2 Ekim Salı günü saat 14.30 da Yeşilsu Parkı'nda KESK'li tutsaklar için bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde okunan basın açıklamasında “Bu tutuklamalarla, emek, barış, demokrasi, sendikal hak ve özgürlükler ve kadın mücadelesi veren kadınların baskıyla, zorla sindirilmeye çalışıldığını, sendikal hak ve özgürlükler kapsamında yaptığımız faaliyetlerimizin, eylem ve etkinliklerimizin sorgulama konusu haline getirildiğini görüyoruz. KESK'li kadınlar olarak 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesi, başta cinsiyet ayrımcılığı olmak üzere her türlü ayrımcılığa son vererek eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik bir anayasa hazırlanması, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının kurulması, ülkede – bölgede yürütülen savaş politikalarına karşı, barışın hâkim kılınması için bir kez daha alanlarda olma kararıyla yola çıktık.(...)”

Bizler biliyoruz ki bu tutuklamalar aynı zamanda, kadınları üretimin görünmez kölelerine dönüştüren, sendikal siyasal alanda kadınların varlığını ve mücadelesini büyük bir tehdit olarak algılayan, kadınlara varlık mekânı olarak evi işaret eden muhafazakârlık, eril öfke ve saldırganlığın da göstergesi. Gözaltında sorulan sorular ve iddianamede dile getirilen tüm noktalar AKP'nin gerçek demokrasi anlayışının ne olduğunu açık bir şekilde gösteriyor. AKP kadınların 8 Mart'a, kadın bedenine, kadın kimliğine sahip çıkmasını, hak talep etmesini, kadınların halkların kardeşliği, gençlerin ölmemesi için yapılan çağrılarını barış taleplerini, KESK'li kadınların tutuklu kadın arkadaşlarına sahip çıkmasını, örgütlü olarak hareket etmesini, kadını yok sayan ideolojisinin güçlenmesinin karşısında büyük bir tehlike olarak görüyor. Bizler dün olduğu gibi bugün de mücadele etmeye devam edeceğiz, arkadaşlarımızla tekrar alanlarda özgürlük türkülerini söyleyeceğiz(...)

Bu düzene başkaldırdığımız için, adalet, eşitlik, özgürlük tutkusundan vazgeçmediğimiz için, erkek egemen sistemi yerle bir etme gücümüz görüldüğü için tutuklanıyor; yargılanıyoruz. Geçmişten bugüne nice acılar çektik. Diri diri toprağa gömüldük, recm edildik, giyotinlerde, darağaçlarında can verdik, hapsedildik ama vazgeçmedik” denildi. Eylem sloganlarla sona erdi. □

TUTSAKLARA DESTEK EYLEMİ

Tutuklu Aileleri Derneği (TUAD) Bakırköy Cezaevi önünde 28 Eylül günü saat 12.30'da yaptıkları bir basın açıklamasıyla 13 cezaevinde bulunan PKK davası tutsaklarının taleplerini dile getirdi. "Tecrit Değil Özgürlük, Savaş Değil Müzakere" yazılı pankart açan tutsak yakınları "Savaş Ölümdür, Barış Yaşamdır" yazılı dövizler taşıdılar.

Tutsak yakınları adına yapılan basın açıklamasını Ahmet Dursun okudu. Hükümetin Kürt sorunun çözümünde adım atmak yerine her geçen gün baskı ve şiddet politikasını arttırarak sürdürdüğünü, anadilde savunma ve adil yargılama haklarının hiçe sayılarak politik eylemlerinden dolayı binlerce insanın cezaevlerine konulduğunu belirten Dursun, Türkiye'de ve Kürdistan'daki cezaevlerindeki tutsakların 12 Eylül tarihinde Abdullah Öcalan'ın özgürlük koşullarının sağlanması İmralı'da 15. ayına giren ağırlaştırılmış tecridin kaldırılması ve anadil üzerindeki baskıcı uygulamalara son verilmesi için süresiz ve dönüşümsüz açlık grevine başladıklarını hatırlattı.

Tüm özgür halkların kendi özgür iradeleri ve kimlikleriyle insanca yaşama günü geldiğini söyleyen Dursun, süresiz dönüşümsüz açlık grevindeki tutsakların taleplerini de açıkladı.

Cezaevlerindeki Kürt tutsakların "Açlık grevi çözüm yolunda önemli bir eylem olacak. Sonunda ölüm bile olsa direniş sonuna kadar sürecek. Öcalan'a özgürlük anadilde eğitim olmazsa olmazlarımızdır.

Son nefesimize kadar direnenek yaşanan bu zulmü ve işkenceyi mahkum edeceğiz" dediğini belirten Dursun, "Bizler buradan 'Ben insanım, demokratım, sosyalistim' diyen herkesi eylemlerine duyarlı olmaya, seslerine kulak vermeye ve ellerini taşın altına koymaya davet ederek Türkiye cezaevlerinden yükselen sese kulak verilmesi gerektiğini bildiriyoruz" diyerek sözlerini tamamladı.

Tutsak yakınları, "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Öcalan'a Özgürlük" Tecrit Değil Özgürlük, Savaş Değil Müzakere" sloganları atarak eylemi sonlandırdılar. □

KÜRT HALKINA TAKSİM'DE YİNE SALDIRI

PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik 9 Ekim komplosunu kınamak ve cezaevlerindeki açlık grevlerine dikkat çekmek amacıyla 7 Ekim günü Taksim Meydanı'nda oturma eylemi yapan BDP'lilere polis saldırdı.

BDP İstanbul il örgütü, 12 Eylül gününden bu yana cezaevlerinde sürdürülen açlık grevleri ve Abdullah Öcalan'a yönelik uluslararası Ekim komplosunun yıldönümü nedeniyle Taksim'de basın açıklaması yapmak istedi. "Zindanlar Boşalsın. Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz", "İmralı'ya Bin Selam", "Gözüm Barışta, Barışın Elçisi İmralı'da", "Kahrolsun AKP, İşbirlikçi MHP", "Kürt Halkına İnfaz Dayatılmaz" sloganları atan Kürt halkı, polisin Öcalan'la ilgili atılan sloganları gerekçe göstererek müdahale edeceği anonsları üzerine

oturma eylemine başladı.

Yapılan basın açıklamasında, sürdürülen açlık grevine dikkat çekilerek bunun barış isteğinin bir ifadesi olduğu vurgulandı; Abdullah Öcalan üzerinde 1 yıldan uzun süredir devam eden tecritin barışa hizmet etmediği ve barış için Abdullah Öcalan'ın hala bir şans olduğu dile getirildi.

Basın açıklamasının ardından polis dağılmak üzere olan BDP'lilere biber gazı ve kimyasal gaz bombaları kullanarak saldırıya geçti. Taksim Meydanı'ndan çekilen kitle, Tarlabası ara sokaklarına doğru geri çekildi. BDP'lilere burada da yoğun gaz bombası atıldı. BDP İstanbul İl Başkanı Asiye Kolçak polis tarafından darp edildi ve gözaltı furyası başlatıldı. Polis, 5 kişiyi gözaltına alırken, saldırı sırasında bir kişinin başına, bir kişinin de sırtına gaz bombası fişegi isabet etti. □

392. KEZ “FAİLLER BELLİ KAYIPLAR NEREDE”

392. haftada Galatasaray Lisesi önünde toplanan Cumartesi Anneleri, “Failler Belli Kayıplar Nerede” pankartıyla kayıpları sormaya devam ediyorlar. 29 Eylül Cumartesi günü de gözaltın-

da kaybedilen Vecdi Avcıl’ın akıbetini anlattılar ve sorumluların yargılanmasını istediler.

Abdurrahman Coşkun’un yengesi Mukaddes Coşkun kısa bir konuşma yaptı ve Abdurrahman’ın 01.11.1995’te Diyarbakır Dargeçit’e gözaltında kaybedildiğini, yıllarca Abdurrahman’ın akıbetini sorduklarını, Başbakan’a gittiklerini, onun da bu sorunu halledeceğini söylediğini anlattı. Coşkun, “Başbakan sorunu çözmedi daha çok sorun yarattı” dedi.

Kaybedilen Ahmet Kaya’nın yakınlarından Emine Kaya da Kürtçe bir konuşma yaptı ve bugüne kadar bu mücadeleyi sürdüceklerini sonuna kadarda sürdüreceklerini söyledi.

Cemil Kırbayır’ın ablası, Başbakanın söz verip Cemil’in akıbetinin açığa çıkaracağını söyleyerek, Berfo Ana’ya söz verdiğini hatırlatarak Berfo Ana’yı umutlandırdığını, ama Başbakanın söylediklerinin yalan olduğu anlayınca, ananın acı çektiğini anlattı.

Basın açıklamasını okuyan Sıla Gemicioğlu “Bu hafta kayıplarımızdan Vecdi Avcıl için buluştuk. Yalnız onun hikâyesi bile kayıplar gerçeğini ve güvenlik güçlerinin işlediği suçları özetlemeye yeter” dedi. Gemicioğlu, Vecdi Avcıl akıbetini şöyle anlattı: “12.06.1994 günü Mardin İli Derik İlçesi Adakent Köyü’ne Derik İlçe Jandarma Komutanlığı’na bağlı askerler ve korucular tarafından operasyon yapıldı. Operasyonda haklarında hiçbir delil olmamasında rağmen 5 köylüyü gözaltına alındı. 25 gün içerisinde 4 köylü serbest bırakıldı. 30 yaşındaki 5 çocuk babası Vecdi Avcıl’ın ise gözaltına alındığı inkâr edildi. Avcıl Ailesi’nin yaptığı tüm başvurular sonuçsuz kaldı, kendisinden bir daha haber alınmadı.

Gerçekte ise Vecdi Avcıl yer göstermek bahanesiyle götürüldüğü bir operasyonda askerler tarafından kalkan olarak kullanıldı. Asker ve Gerilla ateşi arasında kalarak öldü. Jandarma İlçe Komutanı Musa Çitil tarafından düzenlenen sahte tutanakla çatışmada ölen ‘terörist’ olarak gösterilip 3 gerilla ile birlikte toplu mezara gömüldü. Avcıl’ın dosyası Diyarbakır DGM savcılığı tarafından takipsizlik kararı verilerek kapatıldı. Evraklar imha edildi.

18 yıl sonra ailenin ve İHD Mardin şubesinin uzun yıllar mücadelesinden sonra Mardin başsavcılığı hukuki işletmesi sonucunda, Vecdi Avcıl’ın gömüldüğü toplu mezardaki kemiklerine ulaşıldı. DNA testine göre kimliği kesinleşti. DNA eşleşmesi gerçekleşmesine rağmen kemiklerini teslim edilmedi. Kemiklerin acilen teslim edilmesini istiyoruz” dedi.

Konuşmalardan sonra oturma eylemi sona erdi.□

İŞÇİLER YASA TASARISINI PROTESTO ETTİ

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), “Toplu İş İlişkileri Yasa Tasarısı”nın yasalaşmasına karşı Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde 28 Eylül Cuma günü bir protesto eylemi gerçekleştirdi.

Saraçhane Parkı’nda toplanan işçiler sık sık “Yasaksız, Barajsız Sendika İstiyoruz”, “Yandaş Sendika İstemiyoruz”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Cankurtaran İşçisi Yalnız Değildir” sloganları attı. Yürüyüşe katılan işten atılan Cankurtaran Holding işçileri de, iş haklarının geri verilmesini, kıdem tazminatlarının ödenmesini istediler.

İstanbul Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önüne yürüyen işçiler, işçi bandosu eşliğinde, vuvuzela çalarak işten atmaları ve hükümetin uygulamalarını protesto ettiler.

İstanbul Çalışma ve İş Kurumu İl Müdürlüğü önünde basın açıklamasını okuyan DİSK İstanbul Temsilcisi Önder Atay, “İşte bu yasa tasarısını yasalaştırmak isteyenlerin asıl niyetleri de, tarihin en büyük saldırısının ikinci ayağını, yani ‘Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi’ni onaylatmaktır” şeklinde konuştu. Atay, söz konusu yasa tasarısıyla mücadeleci sendikacılığın tasfiye edileceğini, yandaş ve güdümlü sendikalar yaratılarak işçi sınıfına kölelik belgelerinin kabul ettirileceğini söyledi.

Atay konuşmasının devamında “İşkolu, işletme ve işyeri barajlarını koruyan; yasaklarla dolu mevcut toplu sözleşme düzeninin korunmasında direnen; toplu sözleşme hakkını tüm işçilerin kullanabileceği bir hak olarak tanımlamayan; yıllarca süren yetki uyumsuzluklarına çözüm getirmeyen; genel grev, hak grevi dahil bütün grev engellerini ve yasaklarını, grev ertelemelerini ve zorunlu tahkimi koruyan; sendikalara ve toplu sözleşme düzenine devlet müdahalesini ve baskısını ortadan kaldırmayan; sendika üyeliğinin ve temsilciliğinin güvencesini sağlamayan bir yasayı onaylamamız ve onaylayanları artık işçi örgütü olarak görmemiz olanaklı değildir” dedi..

Açıklamadan sonra eylem sona erdi.□

“İŞ KAZASI DEĞİL, BU BİR CİNAYET”

Her ay iş kazalarında ölen veya yaralanan işçilerin raporunu yayınlayan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, geçen Eylül ayında iş kazalarında yaşananları Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Monoblok önünde bir basın açıklamasıyla anlattı.

3 Ekim günü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Monoblok önünde yapılan eyleme Tabip Odası, Aksaray Sağlık Emekçileri Hizmet Sendikası (SES), Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası (Dev Sağlık İş), Çapa Taşeron işçileri, Hava İş işçileri, Bedaş işçileri katıldı.

Eylemde “Hastanede İş Cinayeti, Asistan Dr. Mustafa Bilgiç’i Unutmayacağız” ve “Çalışma Koşulları Sağlık Çalışanlarını Öldürüyor” yazılı pankartlar taşındı. Açıklama sırasında kitle sık sık

“Sağlıklı Çalışmak İstiyoruz”, “Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir”, “İş Kazası Değil, Bu Bir Cinayet” sloganları attı.

Eylül ayı iş kazalarını raporunu okuyan Dr. Coşkun Canıvar, ölümlerin adreslerinin yine değişmediğini söyledi. Canıvar “İnşaat, mevsimlik tarım, maden ve enerji sektörlerinde neredeyse birbirinin kopyası iş cinayetleri yaşıyor. Tespitlerimize göre bu ay inşaatlarda 23, mevsimlik tarımda 18, maden ve enerji sektörlerinde ise 8’er işçi ölümü yaşandı. Hal böyle iken işçileri maliyet ve üretimin bir nesnesi olarak gören sermaye ve iktidar, alanı rant kapısına dönüştürmeye çalışan düzenlemeler yapıyor, yasalar çıkarıyor” dedi.

En fazla iş kazalarının meydana geldiği şehirler 6’şar ölüm ile Ankara ve Çankırı, 4’er ölüm ile İstanbul ve Konya olduğunu söyleyen Canıvar çalışma koşullarının sağlık çalışanlarını öldürdüğünü de altını çizerek; “Sağlıkta Dönüşüm Programı adı ile yapılan uygulamalar, halkımızın sağlık hizmetlerine ulaşımını paralılaştırdığı gibi sağlık çalışanlarının çalışma koşullarını da kötüleştirdi. İşte Mustafa Bilgiç’in ölümüne de tam da bu yüzden ‘hata değil iş cinayeti’ diyoruz” diyerek bitirdi. □

HER CUMARTESİ TAKSİM’DEYİZ

İşten çıkartılan Hava İş üyesi işçileri işe geri alınmak ve grev yasağının kaldırılması için Taksim THY Bilet Satış Ofisi önünde oturma eylemi yaptılar.

29 Eylül

Cumartesi günü Hava İş’in her hafta Taksim Bilet Satış Ofisi önünde 3. eylemlerini gerçekleştirdi.

Eyleme Tümtis ve Kristal İş Sendika yönetimlerinden destek verildi. Ofis önünde çevik kuvvet polisleri barikat kurdu, ofisin kepenkleri de yaklaşık bir saat kapatıldı.

Eylemde açıklama yapan işçilerden Tuğçe Gürsoy, eylemlerinin 123. güne geldiklerini hatırlatarak, “bugün grev yasağı, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, emeklilik yaşının uzatılması ve kıdem tazminatının kaldırılması gibi sınıfsal saldırılarla amaçlanan henüz daha dünya ekonomik krizinin etkileri yoğunlaşmadan faturayı işçilere kesmektir. İşçi sınıfı krizin faturasını ödememek için başta 123 gündür onuruyla direnen THY işçileri olmak üzere mücadele eden işçilerin etrafında kenetlenmeli ve kazanılmış haklarına sahip çıkmalıdır” dedi.

Eylemde sık sık “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeginin Olacak”, “İşten Atılanlar Geri Alınsın”, “THY’nin Şişmanı, İşçi Düşmanı”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz” sloganları atıldı. İşçiler sık sık besteledikleri şarkıları söylediler. Eylem halay ve pro-

testo şarkılarıyla bitti. İşçiler mücadelelerini anlatan broşürleri Galatasaray Lisesi’ne kadar dağıttılar.

6 Ekim günü Hava İş’in her hafta Taksim

Bilet Satış Ofisi önünde gerçekleştirilen eylemin 4.sü yapıldı. Tümtis, Kristal-İş, Tek Gıda İş, BES sendikaları yönetimlerinin destek verdiği eylemde THY ofisinin önüne çevik kuvvet barikatları kuruldu ve kepenkleri yaklaşık 1 saat kapatıldı.

Basın açıklamasını okuyan Ceren Beydaş, verdikleri mücadelenin sadece işten çıkartılan 305 işçiyle ilgili olmadığını söyledi ve “Tüm havacılık işçileriyle, onların hak ve kazanımlarının korunmasıyla ilgilidir. Hatta siz hakımızın uçuş emniyeti ile ilgilidir. Sizleri sevdiğinizize THY markası değil, biz emekçiler ulaştırıyoruz” dedi.

Beydaş Suriye ile savaş durumuan değinerek, “bu bölgede yaşayan hiçbir işçinin ve emekçinin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur” dedi. Beydaş son olarak, “tüm havacılık işçilerini uyarıyoruz: Havacılık çalışanları olarak canı ilk ve en çok yanacaklar listesinin üst sıralarında yer alıyoruz. Bu nedenle üzerimizdeki ölü toprağını silkenin tam zamanıdır” dedi.

İşçiler kendi uyarladıkları eğlenceli şarkıları söylediler ve eylemi halaylarla bitirdiler. □

TAKSİM KİĞİLİ'DA BOYKOT ÇAĞRISI!

29 Eylül Cumartesi günü saat 18.30'da Taksim İstiklal Caddesi üzerindeki Kiğılı Mağazası önünde "Kiğılı'da Baskıya, Sömürüye, Tehdide, İşten Atmalara Son, İşimi Geri İstiyorum" yazılı pankart açan Sorhun ve destek veren işçi arkadaşları "Kiğılı İşçisi Köle Değildir", "Kiğılı İşçisi Onurunun Bekçisi", "Kiğılı'da Direniş Kazanacak", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Yaşamın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı. Didem Sorhun'a Hey Tekstil işçileri de destek verdiler.

Kiğılı fabrikasında 150 işçinin çalıştığını ve bu işçilerin üç ayrı firmada kayıtlı görüldüklerini belirten Sorhun "Bizleri üç kuruşa çalıştıran, sigorta dışında hiçbir sosyal hakkımızı vermeyen, yırtık, pırtık giysileri 'hediye' diye bizlere vererek aşağılayan, müdür, ustabaşı aracılığı ile hakaretler yağdıran Kiğılı patronunun karalamaları ve tehditleri beni haklı direnişimden asla vazgeçiremeyecek" dedi.

"Kiğılı'da sömürü, baskı, keyfi işten atmalar son bulana, işime geri dönene kadar direnişimi sürdüreceğim" diyen Sorhun tüm duyarlı kamuoyunu, işçileri, emekçileri Kiğılı'yı boykot etmeye ve eylemine destek olmaya çağırdı. Sorhun'un konuşmasının ardından mağaza önünde oturularak eyleme devam edildi. Hey Tekstil işçisi Zeki Gördeğin de Didem Sorhun'un eylemini desteklediklerini belirterek, Hey Tekstil işçilerinin de 235 gündür gaspedilen hakları için eylemde olduklarını, fakat hükümetin bunu görmezden geldiğini belirtti. İşçilerin ücretlerini, kıdem tazminatlarını vermeyen, haksız yere onları işten atan, işçileri sömüren patronların hükümet tarafından korunup kollandığını belirten Gördeğin, direnişte olan ve haklarını arayan işçilerin ancak seslerini ve güçlerini birleştirerek bu sömürüyü durdurabileceklerini belirtti. Ve eylemde olan THY, Texim Tekstil, Rosetek, BEDAŞ, DHL Kargo ve daha birçok işçinin mücadelesini desteklediklerini belirterek, emekten yana olan tüm insanların bu eylemlere destek vermeleri çağrısında bulundu. □

TEKSİM İŞÇİLERİ DAYANIŞMAYA ÇAĞIRIYOR

Tekstil'de "iş gücü düşüklüğü" nedeniyle 6 Ağustos'ta işten çıkartılan 38 işçinin fabrika önündeki çadır eylemi 50 günü aştı.

24 Eylül Pazartesi günü fabrika önünde kurulan çadıra çevik kuvvet ekiplerinin saldırısı sonucu çadır fabrikanın uzak bir noktasına taşınmış durumda.

Şimdi fabrikanın biraz uzağında kaldırım üzerinde çadırlarını kuran işçiler, çadırlarını kurdukları fabrika önündeki alanı polis, panzer ve çevik kuvvet araçlarının işgal ettiklerini söylüyorlar. Polis tarafından işgal edilen yeri tekrar almak istediklerinde polis müdahalesiyle karşılaştıklarını, polisin barikat kurarak fabrika önüne geçmelerine izin vermediğini belirttiler.

İşçiler işten atılma nedeni olarak patronun üretiminin %50 arttırdığını ve "iş gücü düşüklüğü" gerekçesiyle 38 işçinin işten çıkarıldığını söylediler. % 50 üretim artışının imkansız olduğunu söyleyen işçiler, bir işçinin 1 makineye bakması gerekirken şu an bir işçiye iki makine düştüğünü, %50 artışta 1 işçinin 6 makineye bakmak zorunda kalacağını belirttiler. İşçiler taleplerini şöyle sıraladılar:

"Teksim Giyim'de işten çıkartılan işçilerin geri alınması. Yetki alınmaya kadar direneceğiz. Sendika Teksim Giyim'de yıllık maaş zammını, ikramiyelerini, yakacak paralarını, gıda yardımlarını, bayram ve izin ücretleri gibi pek çok haklarını pazarlık ederek belirleyecektir.

Hem düşük ücret zamlarımıza hem de iş yerindeki keyfi uygulamalara son verilmesi için sendikal örgütlenmeyi devam ettireceğiz ve başaracağız. Kaderimizi, insanlığımızı yöneticilerin iki dudağı arasında bırakacağız.

Merter halkını ve çevre esnafını haklı mücadelemizde bizim yanımızda olmaya, bize destek olmak için dayanışmaya davet ediyoruz!" □

CHE'DEN DENİZ'E GENÇLİK CHE'NİN İZİNDE!

Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği tarafından örgütlenen “Gerçekçi Ol İmkansız İste Yürüyüşü”, 9 Ekim’de Antep’te gerçekleştirildi.

Kırkayak Parkı’nda toplanan gençler, Çav Bella Marşı’nı okudular, konuşmalar yaptılar. Yapılan konuşmalarda emperyalist savaş karşısında gençliğin sergilemesi gereken tavrın silahlarını kendi burjuvazisine çevirmek olduğu vurgulandı. Gençliğin bu sistem tarafından nasıl ezildiğini, sınavlarla, işsizlikle, geleceksizlikle karşı karşıya bırakıldığı belirtildi. Gençliğin emperyalist savaşı önlemek ve geleceğini garanti altına almak için yapabileceği tek şeyin halk iktidarını kurmak olduğu vurgulandı. Kitle, “Gençlik Saflara Devrim İçin Savaşa!”, “Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler” sloganlarını attı.

Ayrıca Antep’te 6 Mayıs’ta Denizleri anma mitinginin ardından açılan davaya vurgu yapıldı. Bu davanın amacına ulaşamayacağı belirtildi ve ardından hep bir ağızdan “Baskılar Bizi Yıldırılmaz!” denildi.

Marşın ve konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca “Che’den Deniz’e Sürüyor Bu Kavga”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “1-2-1-2-3 Daha Fazla Vietnam Ernesto’ya Bin Selam”, “Deniz İsyan Devrim”, “Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm” sloganları atıldı.

Basın açıklamasının gerçekleşeceği Yeşilsu Parkı’na gelen kitle, “Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam”, “Gerçekçi Olun, İmkansız İste-

yin”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganları atmaya devam etti.

Okunan basın açıklamasında “Bu topraklarda da sosyalizmin insanı özgürleştirilmesi için, sosyalizmin kırmızı bayrağı dalgalansın diye ‘Ya Devrim, Ya Ölüm’ diyerek mücadeleyi sürdüreceğiz!” denildi.

Basın açıklamasının ardından bir kez daha Çav Bella Marşı okundu ve marşın ardından sivil bir kadın polisin basın açıklamasını okuyan öğrencinin adını sorması üzerine kitle tepki gösterdi, polis alandan uzaklaşmak zorunda kaldı.

Eylemin ardından Ayışığı Sanat Merkezi’ne çay içmek için giden gençler, Ayışığı Sanat Merkezi çıkışında sivil polisler tarafından durdurularak kimlik sorgulamasından geçirildi. Gençleri korkutup yıldırarak için bunu yapan polisler yeni gelen gençlerden biri yanıtını verdi: “Biz bunlara pabuç bırakmayız!” Polisler hala Ayışığı Sanat Merkezi’nin sokağında bekliyor.

Che’den devralınan bayrağı zafere kadar yakıştığı şekilde taşıma sözü veren gençler, dövizleriyle, bayraklarıyla, coşkularıyla, bu sözü yerine getireceklerini bir kez daha göstermiş oldular. Ve ayrılırken, önümüzdeki senenin çalışmalarını hep birlikte örgütleyelim diyerek ayrıldılar.

**CHE'DEN DENİZ'E
GENÇLİK CHE'NİN
İZİNDE!
EMPERYALİST SAVAŞI
HALK DEVRİMİ
ÖNLER!
Mücadele Birliği/Antep**

“CHE OLSAYDI BÖYLE YAPARDI”

Emperyalist savaşın kapıda olduğu bu süreçte Antakya DÖB olarak emperyalizme karşı mücadele etmiş ve bu uğurda ölümsüzleşmiş olan Comandante Che Guevara'yı anmak için 6 Ekim günü bir yürüyüş düzenledik. Çalışmalarımızı bir ay önce başlattık, birçok kez engellemelerle ve tehditlerle karşı karşıya geldik. Son olarak eylemden bir gün önce iki DÖB'lü yoldaşımız lise önünde bildiri dağıtırken TMSH tarafından kimlik sorgulamasından geçirilerek, gözaltına alınmak istendi.

Polisler gelip kimlik sorduklarında yoldaşlardan biri Nazım Hikmet'in "Hürriyet Kavgası" şiirini okudu. Bu sırada diğer arkadaşımız bildirilerin bir kısmını ilgilenen öğrencilere verip dağıtımda yardımcı olmalarını istedi. Bildirilere yoğun bir ilgi gösterilmesi polisleri fazlaca ürkütmüş olacak ki, yoldaşlarımızı gözaltına almak istediler ve bunu "sadece sohbet" maskesi altında gizlemeye çalıştılar. Buna tepki gösterilmesi üzerine bildirinin yasal olup olmadığını sordurmakla yetinip gittiler. Belirttiğimiz gibi çalışmalarımız bir ay boyunca engellemeye çalışıldı ama bunu başaramadılar.

6 Ekim günü saat 18.00'de Saray Caddesi girişinde "Gerçekçi Ol İmkansız İste", "Emperyalist Savaşı Devrim Önler" yazılı DÖB ve GEB imzalı pankartlarımızı açtık. Megafon ile bir yandan ajitasyon ve Suriye gündemi ile ilgili konuşmalar yaptık, basın açıklamasına çağrıda bulduk. Daha sonra Çav Bella Marşı hep birlikte söylendi.

Bu sırada evlerinden Che posterleri alarak gelen dostlar kortejde yerlerini almaya başladılar. Bir süre daha ajitasyon yapıldıktan sonra yürüyüşe geçileceği duyurusunun yapılmasıyla birlikte çevik kuvvet kortejin etrafını sardı. TMSH amirleri gelerek daha önce Antakya Valiliği'nin aldığı karar doğrultusunda yürüyüş yapılamayacağına dair uyarıda bulundu ve yürüyüşe izin vermeyeceklerini söyledi. Bu engellemeye karşılaşılabileceği bilindiği için basın açıklamasının gerçekleştirileceği Ulus Meydanı'na aynı pankart ile başka bir

grup DÖB'lü ve GEB'li çıktı.

Oradaki yoldaşlar diğer grubun yanlarına gelmesini beklerken şiirler okuyarak çevredekileri basın açıklamasına davet ettiler. Bizler de basın açıklaması için arkadaşlarımızın yanına gideceğimizi belirttik; beklemedikleri bir yerden ortaya çıkan diğer grubu engelleyemeyen polis, bize de izin vermek zorunda kaldı. Basın açıklamasının yapılacağı yere kuşlamalar yaparak yürüdük.

İki grubun yan yana gelmesi coşkuyula, sloganlarla gerçekleşti. Eylem boyunca "Emperyalist Savaşı Devrim Önler", "Che Yaşıyor Savaşıyor", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" gibi sloganlar atıldı. Önce gitar eşliğinde şiirler okundu, marşlar söylendi. Bunun ardından basın açıklamasına geçildi ve açıklamada "...Kapımızda savaş davulları çalıyor! Bu emperyalist bir savaştır! Bizler bu savaşa karşıyız! Bizler Suriye halkına ve çocuklarına silah çekmeyeceğiz! Bizler bir avuç haydut uğruna ölmeyecek, öldürmeyeceğiz! Çünkü bu savaşa destek vermek demek emperyalizme hizmet etmek demektir. Oysa emperyalizm halkları köleleştirir. Emperyalizm insanı hayvanlaştırır! Emperyalizm bugün Suriye'de, dün Irak'ta, Afganistan'da, Vietnam'da olduğu gibi kadınların, çocukların acımasızca öldürülmesi demektir! Emperyalizm insanlığın özgürlüğe dair son düşlerini, hayallerini ve isteğini yok etmek ister!..."

Ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Emperyalist ve kapitalist haydutlar duysun bu sözümüzü; sizlerin savaşlarında yer almayacağız! Bizler sizlere karşı ve sizlerin yenilgisi için, sizi tarihin çöplüğüne atmak için mücadele edeceğiz, çünkü Che olsaydı böyle yapardı! Bizler halkların özgürce yaşayabileceği, savaşı ve sömürsüz yaşayabileceği sosyalizm için mücadele edeceğiz! Bugün insanlığa sosyalist dünyanın örneklerini gösteren halklara selam olsun! Selam olsun Küba halkına, selam olsun sosyalist Kore'ye, Vietnam'a ve selam olsun sosyalizm yolunda yürüyen ezilen ve sömürülen halklara! ...Ve son olarak Che'yi öldürmekle mutlu olacağını sanan, ölümü ile kendini avutanlar duysun bizi; Che burada, bizlerle bayrak tutuyor, slogan atıyor. Deniz burada bizlerle yumruğunu sıkıyor, devrim diye haykırıyor!" dedik.

Basın açıklamasının ardından sloganlarla ve marşlarla tekrar yürüyüşe geçildi ve eylem sona erdirildi.

Antakya Devrimci Öğrenci Birliği
Antakya Genç Emekçiler Birliği

GERÇEKÇİ OL İMKANSIZI İSTE

“İşçi ve öğrenci gençlik olarak Che’yi anıyoruz! Onun ‘Gerçekçi Ol İmkansız İste’ çağrısını hayata geçiriyoruz! Bugün Emperyalist savaflara ve faşizme karşı Che’nin yolunda gitme vaktidir” diyen işçi ve öğrenci gençlik, Che Guevara’yı ölümsüzleşmesinin 45. yılında eylemlerle andı.

6 Ekim günü Taksim Tünel Meydanı’nda Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği’nin çağrısıyla yüzlerce genç toplandı. “Gerçekçi Ol İmkansız İste” pankartı ile toplanan devrimci gençler, ellerinde Che ve Fidel’in de aralarında bulunduğu “Karasakallılar”ın resimlerini taşıdılar.

Devrimci gençler “Gerçekçi Ol İmkansız İste”, “İki Üç, Daha Fazla Vietnam Ernesto’ya Bin Selam”, “Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm”, “Ernesto Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor” sloganları ile yürüyüşe başladıklarında kısa sürede kalabalıklaştılar.

Yürüyüş boyunca Che Guevara’nın devrimci ve enternasyonalist kimliği üzerine, Küba devrimi üzerine konuşmalar yapan gençler, şimdi Che gibi olmak gerektiği, Che gibi savaşmak gerektiğini anlattılar. “Che ve idealleri ezilen ve sömürülen halkların mücadelesinde yaşıyor! Che ve hayatını adadığı kavga emperyalizme karşı ayağa kalkmış olan Arap halklarıyla yaşıyor! Che ve fikirleri dünyanın her yerinde sokakta, fabrikada, okulda emeğin kurtuluşu için mücadele edenlerce yaşıyor! Che ve Che’nin emperyalist sisteme olan nefreti bugün kapımızdaki bir emperyalist savaşa, ‘Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler’ diyen Denizlerin yoldaşlarıyla yaşıyor!” dediler.

“Kapımızda savaş davulları çalıyor! Bu emperyalist bir savaştır! Bizler bu savaşa karşıyız! Bizler Suriye halkına ve çocuklarına silah çekmeyeceğiz! Bizler bir avuç haydut uğruna ölmeyecek, öldürmeyeceğiz! Çünkü bu savaşa destek vermek demek emperyalizme hizmet etmek demektir. Oysa emperyalizm halkları köleleştirir. Emperyalizm insanı hayvanlaştırır! Emperyalizm bugün Suriye’de, dün Irak’ta, Afganistan’da, Vietnam’da olduğu gibi kadınların, çocukların acımasızca öldürülmesi demektir! Emperyalizm insanlığın özgürlüğe dair son düşlelerini, hayallerini ve isteğini yok etmek ister!” diyerek savaşa karşı şiarlarını yükselttiler. Yürüyüş boyunca sloganlar atarak ajitasyon

konuşmaları yaparak yürüyen gençlere cadde boyunca yoğun ilgi vardı.

Trampetlerle ritim tutarak yürüyen gençler, Galatasaray Lisesi önüne gelince kısa bir süre oturarak Çav Bella Marşını söylediler hep bir ağızdan. Daha sonra sloganlarla Taksim Meydanı’na ilerlediler.

Taksim Meydanı’na geldiklerinde ilk Devrim Tiyatro Atölyesi Nicolas Guillen’in “Bolivyalı Küçük Asker” şiirini okudu ve köylü olup, işçi olup, kadın olup, Che Guevara olup Bolivyalı Küçük Askere “Bolivyalı küçük asker, Kardeş dediğin vurulmaz, Kardeşini vurmaz insan, Doğru yolu tutmaya bak” dediler. Ardından Devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunuldu ve “Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin... Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle, savaş ve zafer naralarıyla cena-

zelerimize ağıt yakacaklarsa ölüm hoş geldi, safa geldi...” denildi.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) yaptığı açıklamada “Comandante Che 45 yıldır aramızda yok! Ama düşmanları 45 yıldır rahat yüzü göremiyor! Çünkü her ayaklanmada, sokak çatışmalarında Che’nin resimlerini görüyorlar ve korkuyorlar! Çünkü Che’nin mücadelesi 45 yıldır devam ediyor ve bugün tüm dünya üzerinde devrime yürüyen halklar, emperyalizme ve sömürümüşlüğe karşı ayaklananlar Che’nin ‘Daha Fazla Vietnam’ çağrısını hayata geçiriyorlar! İşte bizler bugün burada ‘Gerçekçi Ol, İmkansız İste’ diyerek onun çağrısını yerine getireceğimizi söylüyoruz!”

Ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Emperyalist ve kapitalist haydutlar duysun bu sözümüzü; sizlerin savaşlarında yer almayacağız! Bizler sizlere karşı ve sizlerin yenilgisi için, sizi tarihin çöplüğüne atmak için mücadele edeceğiz, çünkü Che olsaydı böyle yapardı! Bizler halkların özgürce yaşayabileceği, savaşı ve sömürsüz yaşayabileceği sosyalizm için mücadele edeceğiz! Bugün insanlığa sosyalist dünyanın örneklerini gösteren halklara selam olsun! Selam olsun Küba halkına, selam olsun sosyalist Kore’ye, Vietnam’a ve selam olsun sosyalizm yolunda yürüyen ezilen ve sömürülen halklara!” dediler.

Açıklamalarını “Bizler Che’nin ve Devrim yolunda yürüyenler; bu topraklarda ezilen ulusların kendi geleceğini belirleme hakkını tanıyarak ve bunun için mücadele ederek bu çağrıyı yerine getireceğiz! Kürt halkının yanındayız ve onun isyanlarını, devrimlerini selamlıyoruz! Selam olsun halk devrimini gerçekleştiren Kürt halkına! Çünkü Che olsaydı Güney Batı Kürdistan’da halk devrimini gerçekleştiren Kürt halkının cesur inisiyatifinden övgüyle söz eder ve ihtiyacımız olan budur derdi. Bu cesaret!” diye bitiren gençler son olarak “Bu topraklarda da sosyalizmin insanı özgürleştirilmesi için, sosyalizmin kırmızı bayrağı dalgalansın diye ‘Ya Devrim, Ya Ölüm’ diyerek mücadeleyi sürdüreceğiz!” dediler.

DÖB ve GEB’den devrimci gençler, İstanbul halkı ile birlikte sloganlarla yaklaşık 1,5 saat süren eylemle, sosyalizm ve özgürlük düşlelerini haykurdılar. □

EMPERYALİST SAVAŞI DEVİRİM ÖNLER

